

ดวงตาคมซึ่งหากจ้องลึกเข้าไปภายในจะเห็นว่าสีของตาดำนั้นมีสีดำสนิท แต่เป็นสีเทาเข้ม มองตามเป้าหมายของตนไปโดยไม่ยอมให้คลาดสายตา

เป้าหมายในครั้งนี่ของเขามีใช้นักธุรกิจหรือนักการเมืองเหมือนอย่างเคย ทว่าเป็นหญิงสาวร่างเล็กซึ่งมีผมยาวสีดำสนิทจนถึงบั้นเอว แดนไกลยอมรับว่าเธอผู้นั้นค่อนข้างสะกดตาเขาไม่น้อย แต่เธอไม่ได้ดึงดูดความสนใจเขาด้วยรูปร่างเล็กกระจิว หรือวงหน้าที่มีเครื่องหน้ากระจุมกระจิมน่ารักรำเ็นดู เธอตรึงสายตาเขาเอาไว้ได้ชั่วครู่เพราะรอยยิ้มกับท่าทีอ่อนโยนยามโน้มตัวลงพูดกับพ่อค้าแม่ค้าต่างหาก

ดูเธอจะแตกต่างจากพี่ชายของเธอไม่น้อย เพราะไอ้เจ้าหมอนั้น... ไอ้คนที่ทำให้น้องสาวของเขาต้องนอนกินน้ำตาต่างข้าวมาเป็นแรมเดือน มันเป็นผู้ชายเจ้ายศเจ้าอย่าง บ้าเงิน หลงอำนาจ ทุเรศสิ้นดี!

GRAM แกร่งบดเข้าหากันจนเกิดเสียงดังเอี้ยดๆ ขึ้นในกอกหู เสียงนั้นเรียกสติแดนไกลให้เบนสายตาจากร่างแน่นน้อยไปมองชายร่างเล็กสองคนที่ซ้อนอยู่บนมอเตอร์ไซค์คันเดียวกัน มอเตอร์ไซค์คันนั้นจอดอยู่ห่างจากเป้าหมายราวสิบเมตรตามคำสั่งของเขา และเมื่อแดนไกลเห็นคนขี่สตาร์ทเครื่อง เขาก็เซ็นรถซึ่งมีฝักสีเขี้ยวหลายชนิดเข้าไป

ยังถนนฝั่งที่เป้าหมายยืนอยู่

ทุกอย่างดำเนินตามแผนอย่างราบรื่น สาวน้อยคนนั้นกำลังเพลินกับการดูเสื้อยืดราคาถู เธอจึงไม่ได้ระวังกระเป๋าที่คล้องเอาไว้หลวมๆ ที่แขนซ้าย

มอเตอร์ไซค์ขี่มาอย่างช้าๆ ตรงเข้าหาเป้าหมาย ส่วนแดนไกลก็เซ็นรถเซ็นผ้าตรงไปหาเหยื่อของเขาเช่นเดียวกัน

เมื่อกระเป๋าที่คล้องอยู่ถูกกระชากไป วาปีก็ร้องวิ๊ดขึ้นอย่างตกใจ ในขณะที่แม่ค้าขายเสื้อก็ช่วยเธอรื้อดริ่งด้วยความตกใจไม่แพ้กัน

“ขโมย! กระชากกระเป๋าเจ้าข้า ช่วยด้วย มันกระชากกระเป๋าคุณลูกหว่าไปแล้ว”

แม่ค้าร่างอวบวิ่งออกมาจากแผงขายเสื้อของตน กระโดดลงไปริมถนนพร้อมเปล่งเสียงดังลั่นเพื่อขอความช่วยเหลือ

ไม่มีใครสักคนสังเกตเห็นว่าหลังจากรถมอเตอร์ไซค์ที่ก่อการร้ายคันนั้นได้กระเป๋าก็แล่นจากไปด้วยความเร็วที่ไม่ได้เร่งร้อนเลยสักนิด

ถูกต้อง...คนที่รถคันนั้นกำลังรอ รอให้ผู้ว่าจ้างทำตามแผน

แดนไกลกะเวลาได้อย่างเหมาะสมเจาะ เขาเซ็นรถออกนอกเส้นทางเพื่อนำไปขวางรถของเจ้าโจรร้าย เสียงโครมครามของมอเตอร์ไซค์ที่ชนเข้ากับรถเซ็นผ้าทำให้แม่ค้าพ่อค้าและผู้ที่มาจับจ่ายใช้สอยในตลาดสดกรูเข้ามามุงดูเหตุการณ์

มือใหญ่กระชากกระเป๋าผู้หญิงออกมาจากมือของโจร แล้วก้าวถอยหลังเมื่อผู้ชายที่ซ่อนท้ายล้วงมีดสั้นออกมาจากกระเป๋าทางแกง มีดขาววาววับเป็นประกายอยู่กลางแสงแดด เรียกเสียงกรี๊ดร้องวิ๊ดวายออกมาจากลำคอสาว ๆ ขวัญอ่อนจนจุดเกิดเหตุนั้นกลายเป็นจุดสนใจของผู้คน

หากนี่เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่บทที่เขาเขียนเอาไว้ แดนไกลคงไม่ลังเลเลยที่จะก้าวตรงไปเล่นงานคนที่ล่านำมีดมาจ่อหน้าเขา เพื่อสั่งสอน

ให้โจรกระจอกรู้ว่าใครเป็นใคร แต่ในเมื่อนี้เป็นแค่บทที่เขาสร้างขึ้น ขาว ยาวภายใต้กางเกงยีนๆ ชะมุกชะมอมจึงก้าวถอยหลังออกมาเพื่อ เปิดทางให้สองโจรร้ายยกกรมอเตอร์ไซค์ที่เอียงล้มขึ้นแล้วขี่หนีไป

เมื่อคนร้ายหนีไปได้ตามแผนแล้ว แดนไกลก็เหลือบมองเจ้าของ กระเป๋าที่จับบัดนี้ก็ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม มือของเจ้าหล่อนข้างหนึ่งยก ขึ้นจับหัวใจ ใบหน้าน่ารักน่าเอ็นดูนั้นซีดขาว

หัวใจของวาปีเต้นรัวราวกับจะวายไปในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า ตลอดชีวิตอันแสนสงบเงียบของเธอ สิ่งที่เคยกระทบจิตใจจนทำให้มัน เต้นตุ้มตามได้คือตอนสอบและประกาศผลสอบ ไม่เคยเลยสักครั้งที่ เธอจะเฉียดเข้าไปใกล้เหตุอันตรรายร้ายแรง แต่วันนี้...ไม่ใช่เพียงแค่เห็น เหตุร้าย เธอยังเป็นผู้เสียหายจากเหตุการณ์นี้อีกด้วย

แม่ค้าขายเสื้อผ้าร่วงอวบเขย่าแขนเธอแรงๆ ก่อนส่งเสียงดัง “โชคดีจังเลยคะคุณลูกหว่า มีฮีโร่มาช่วยเอาไว้”

ฮีโร่อย่างนั้นหรือ...วาปีมองสำรวจผู้ชายผมเผ้ารุงรังที่ซุกซ่อน ใบหน้าเอาไว้ใต้หมวดเคราดกหนา เขาใส่เสื้อยืดเปื่อยๆ สีนํ้าตาลเข้ม กับกางเกงยีนชะมุกชะมอม หากดูแค่สภาพของผู้ชายคนนั้นในตอนนั้น การถูกเรียกว่าฮีโร่คงเป็นเรื่องที่เกินจริงไป แต่ถ้าเขาโกนหนวดเครา ให้เกลี้ยงเกลา ถอดเสื้อผ้าสกปรกเหล่านั้นออกแล้วสวมชุดของซูเปอร์ฮีโร่เข้าไปละ...

วาปีหน้าแดงเมื่อคิดอะไรเรื่อยเปื่อยจนถึงขั้นจะถอดเสื้อผ้า ผู้ชายแปลกหน้าที่เธอไม่เคยรู้จัก แต่...ถ้าเขาใส่ชุดซูเปอร์ฮีโร่แทนชุด สกปรกของเขาแล้วละก็ เขาก็ฮีโร่ดีๆ นี่เอง เธอเชื่อเช่นนั้น

“แหม...หุ่หน้าชบ พ่อฮีโร่ตัวจริงเสียงจริงจ๋า นั่นมันกระเป๋าของคุณลูกหว่าจ๋า วู้ๆ ทางนี้จ๋า”

แม่ค้าร่างอวบร้องบอกเสียงดัง พร้อมยกไม้ยกมือขึ้นโบกเรียก ร้องความสนใจ จนบรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ไทยมุ้งทั้งหลายหัวเราะกัน

ครึ่นใหญ่

แดนไกลก้าวยวๆ เข้ามาหาเป้าหมาย มือใหญ่ยื่นกระเป๋ายี่ห้อ
ดั่งส่งคืนให้เจ้าของ

มือเล็กยื่นออกมารับ เจ้าของกระเป๋ายี่ห้อขอบคุณอุบอิบ ทว่าดู
เหมือนคำขอขอบคุณของวาปีจะลอยหายไปกับสายลมเมื่อฮีโร่ตัวจริง
กระทำตนแบบฮีโร่ในภาพยนตร์

อ้อ...เขาไม่ได้เหาะขึ้นฟ้าไปหรอกนะ แต่เขาหมุนตัวกลับหลัง
แล้วเดินไปยังรถเข็นของตนเองที่เอียงกระเท่ระว้างถนนอยู่ต่างหาก

คนร่างใหญ่ยกรถเข็นตั้งขึ้น ก่อนขนตะกร้า กระຈาดผักสารพัน
ชนิดวางให้เข้าที่ ทว่า...ผักสดที่กองและทะอะอยู่บนถนนนั้นเล่าจะทำ
เช่นไร

เมื่อเหตุการณ์ตื่นตาตื่นใจจบลง ไทยมุงก็ค่อยๆ สลายตัวไป
อย่างรวดเร็ว ไม่มีใครสักคนมีน้ำใจแก้อีโร ไม่มีใครช่วยเขาเก็บผักที่
กระຈัดกระจายอยู่เต็มถนนเลย

วาปีเอ่ยขอใจแม่คำจิตใจงามก่อนเดินตรงเข้ามาหาผู้ชายที่ดู
เหมือนจะไม่ได้ต้องการอะไรจากการเข้ามาช่วยเหลือเธอเลย มือเล็ก
ช่วยกอบผักซ้ำๆ ลงตะกร้า ใจเสียไม่น้อยที่เห็นสภาพของผักเหล่านั้น
ข้าวของเสียหายแบบนี้ฮีโร่ของเธอคงถูกเจ้าของแฉต่อว่าน่าดู

“ไม่ต้องช่วย เดี่ยวคุณเป็อน”

หัวใจของสาววัยยี่สิบเอ็ดกระตุกเมื่อได้ยินเสียงของฮีโร่ เสียง
ของเขาทุ้ม นุ่ม น่าฟัง จนเธออดเหลือบตาขึ้นมองคนที่นั่งยองๆ เก็บ
ผักอยู่ไม่ได้

มันเป็นเรื่องบังเอิญเรื่องเดียวสำหรับละครฉากสำคัญฉากนี้
แดนไกลไม่ได้ต้องการให้เข้ากับเหยื่อจ้องตากัน ทว่าตอนนี้ดวงตาสอง
คู่กลับจ้องกันนิ่ง

ดวงตาสีแปลกที่จ้องเธอนิ่งทำหัวใจวาปีเต้นเร็วกว่าตอนที่ถูก

กระซางกระเป่าไปเสียอีก หญิงสาวอ่อนเดียงสาทำอะไรไม่ถูก เธอรับ
หุบตาลงต่ำแล้วลุกขึ้นยืนอย่างเก้ๆ กังๆ ในขณะที่แดนไกลเองก็รับ
ก้มลงมองผักในมือ ก่นด่าตนเองในใจที่ต้นผลตละลึงมองความน่ารัก
น่าเอ็นดูนั้นนานเกินไปหน่อย จนลืมนบที่แต่งขึ้นด้วยตนเอง

นี่ถ้าเหยื่อเกิดคิดว่าเขาน่ากลัวจะทำอย่างไร แผนมิพังหมดหรือ

“เอ่อ...” วาปีไม่ใช่คนติดอ่าง ทว่าตอนนี้เธอคิดหาคำพูดใดๆ
ไม่ออก ได้แต่มองฮีโรกวาดผักทุกต้นจากถนนนำไปวางเอาไว้ในตะกร้า
ของมัน

“ผักเสียหายหมดแล้ว ฉันจะชดใช้ให้นะ” พุดจบวาปีก็เปิด
กระเป่าถือออก หยิบธนบัตรสีเทาออกมาสามฉบับแล้วยื่นให้

แดนไกลมองเงินเหล่านั้น ริมฝีปากบางกระตุกหยันตนเองเมื่อ
คิดว่าเขาคงมองโลกในแง่ดีไปหน่อย พี่ชายเห็นเงินเป็นพระเจ้า น้อง
สาว...ก็ชอบพาดหัวคนด้วยเงิน ไม่เห็นจะแตกต่างกันตรงไหน!

“มากไป” เขากัดฟันพุด

ดวงตาใสกระจ่างเบิกกว้างขึ้นนิด ก่อนรอยยิ้มพึงพอใจจะ
ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากอ้อม คนสมัยนี้มีแต่เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ทั้งนั้น
คนที่ปฏิเสธเงินจึงหาได้ยากเหลือเกิน

“ไม่ใช่แค่ค่าผักที่เสียหายหรอก แต่แทนค่าขอบคุณของฉันด้วย”

“ขอบคุณ...”

เมื่อคนที่ช่วยเธอเอาไว้ทำท่าเหมือนไม่เข้าใจว่าเธอขอบคุณเขา
เรื่องอะไร วาปีก็ส่งยิ้มไร้เดียงสาให้เขาอีก “ขอบคุณที่คุณช่วยจับโจร
ที่กระซางกระเป่าฉัน”

“ฉันจับโจรไม่ได้”

สาววัยยี่สิบเอ็ดเกือบหัวเราะเพราะคำตอบซื่อๆ ที่เพิ่งได้ยิน “จับ
ไม่ได้ แต่ก็เอากระเป่ามาคืนฉันได้ เธอเป็นว่าขอบคุณนะ รับเงินไปเถอะ
ถือเสียว่าแทนค่าขอบคุณ”

ยังไม่ทันที่แดนไกลจะรับเงิน เสียงหวีดร้องแปดหลอดก็ดังเข้ามา จากถนนฝั่งตรงข้าม เสียงนี้ทั่วทั้งตลาดดูจะรู้จักกันดี ยายแม่ เจ้าของแผงผักใหญ่นั้นเอง

“โอ๊ย! ผักของกู ฉิบหายหมดแล้ว ไร่ห้าแค้น มึงเซ็นประกาศอะไร ของมึงจะถึงได้ทำของกูฉิบหายวายปวงไปหมดแบบนี้ ไร่ห้า ไร่ฉิบหาย กูไม่น่าสงสารมึงเลย ไร่ควาย ไร่โง!”

วาปีเบิกตาโตขึ้นอย่างตกใจก่อนก้าวถอยหลังไปสามก้าว เพื่อให้ไกลจากคนหยาบที่ฟันคำไม่เสนาะหูออกมาเป็นชุดๆ แถมยังไม่มี ที่ทำว่าจะหยุดด้วย

ป่าแม่ปากสุนัขกระต๊อบเท้าลงกับพื้นถนน หญิงวัยห้าสิบต้นๆ ซึ่งมีรูปร่างผอมบางเจียนจะปลิวลมยกมือขึ้นทำสะพานปากชอยฉับๆ รวากับกรรไกรโรงพยาบาล

“มึงเซ็นประกาศอะไรวะ ไร่ห้าแค้น มึงมีสมองบ้างไหม หรือว่ามีแต่ แรง เอาแต่เซ็น เซ็น เซ็นจนทำของกูพินาศฉิบหายหมด อย่างนี้เลี้ยง เอาไว้ไม่ได้แล้ว มึงรีบไสหัวไปเลยนะ กูไม่จ้างมึงแล้ว!”

“ป่า...” แคนไกลแสวงทำหน้าที่สลดพร้อมยกมือขึ้นไหว้หญิงที่ไม่ สมควรกราบไหว้คนนี้ไปลกๆ “อย่าไล่ฉันเลย แล้วฉันจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ”

“มึงจะไปอยู่ที่ไหนมันก็เรื่องของมึง ไปเลยนะมึง ไปเอากระบี่ เน่าๆ ของมึงออกไปจากแผงของกู กูไม่ให้มึงอาศัยนอนอีกแล้ว”

ปกติวาปีก็เป็นคนขี้สงสารอยู่แล้ว เมื่อมาเห็นคนดีถูกรังแกโดยที่ไม่ได้ทำอะไรผิดแบบนี้ เธอก็กลายเป็นนางฟ้ามาโปรดคนดีทันที

มือที่ถือธนบัตรสีเทาสามฉบับยื่นไปตรงหน้าป่าแม่ปากตลาด ทำให้คนซึ่งกตาโตราวไข่ห่าน

“เอาไป นี่เป็นค่าเสียหาย” วาปีเอ่ยเสียงเรียบ และไม่ต้องรอให้ พูดอีกเป็นครั้งที่สอง ป่าแม่ก็รีบกระตุกธนบัตรในมือของเธอไปแล้ว นับอยู่หลายต่อหลายครั้ง

“ส่วนเธอ...” เมื่อจัดการจ่ายค่าเสียหายให้เจ้าของผักเรียบร้อยแล้วแล้ววาก็หันไปมองคนทำดีแต่ไม่ได้ดี “เขาไฉนแล้วก็ไม่ต้องตีอยู่กับเขาให้เสียศักดิ์ศรีหรอก ไปอยู่กับฉันดีกว่า”

ดวงตาสีแปลกมีประกายแห่งความสาสมใจปรากฏขึ้นแวบหนึ่ง ก่อนจะจางหาย ทุกอย่างเป็นไปตามแผน!

วาปีเดินตามลูกจ้างคนใหม่ของเธอไปยังที่ซุกหัวนอนของ
เขาตลอดหนึ่งสัปดาห์มานี้

หญิงสาวยังงมูกอย่างรังเกียจเมื่อเห็นแมลงสาบหลายตัววิ่งพล่านบนแผงผักใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางตลาด แล้วยังอดร้องวี๊ดออกมาไม่ได้เมื่อแดนไกลลากกระเป๋าสีเขียวเน่าๆ ของเขาออกมาแล้วปิดแมลงสาบตัวใหญ่ยักษ์ที่เกาะอยู่บนกระเป๋าดอก บังเอิญเหลือเกินที่แมลงสาบตัวนั้นลอยหรือเฉียดตัวเธอไปนิดเดียว

“สกปรกจัง นี่เธอนอนอยู่ที่นี้จริงๆ นะหรือ”

แดนไกลยกกระเป๋ายักษ์ขึ้นสะพายราวกับมันใรร้าน้ำหนักพร้อมพยักหน้า เขาพยายามพูดให้น้อย ก้มหน้าให้ต่ำเพื่อลอกให้สาวน้อยคนนี้เชื่อว่าเขาเป็นคนเรียบร้อย ไม่น่ากลัว ไม่มีพิษไม่มีภัย เขาก็แค่ผู้ชายร่างโตแต่ใจ...หรือถ้าจะมองว่าปัญญาอ่อนนิดๆ ไปเลยก็ยิ่งดี มันจะเป็นประโยชน์กับแผนของเขา

“อยู่เข้าไปได้ยังไง สกปรกก็สกปรก แถมเจ้าของแผงก็ยัง...” เพราะไม่ต้องการจะได้ชื่อว่าเป็นทาใครลับหลัง วาปีจึงเลือกที่จะหยุดพูดแล้วถอนหายใจแทน

“ป่าแม่แน่ใจดี ให้ที่นอนแล้วยังให้กินสามมื้อด้วย”

วาปีหันกลับมามองคนที่หากใครมีน้ำใจให้เขาเพียงเล็กน้อย เขาก็พร้อมที่จะแก้แทนให้ผู้มีพระคุณ สำนึกในบุญคุณอย่างจริงใจทั้งต่อหน้าและลับหลัง ยิ่งมอง เธอก็ยิ่งนิยม คนแบบนี้ละที่น่าส่งเสริม

“ต่อไปฉันก็จะให้ที่นอนเธอ ให้เธอกินอ๋มครบสามมื้อ แต่เธอก็ต้องตอบแทนฉันด้วย”

“ให้ตอบแทนอะไร”

รอยยิ้มที่เคยตรึงตาแดนไกลเอาไว้ปรากฏให้เขาเห็นในระยะกระชั้นชิด “ทำงานไง บ้านของฉันเป็นไร่ทับทิม คงมีงานหลายอย่างให้เธอทำ ว่าแต่เธอคงทำงานหนักได้นะ”

พูดจบวาก็เพิ่งคิดได้ว่าเธอไม่น่าจะพูดเลย ดูรูปร่างที่ราวกับยักษ์ปักหลั่น ดูกล้ามเนื้อที่ปูดขึ้นมาจากต้นแขน เห็นเพียงแค่นี้ก็รู้แล้วว่าคนงานใหม่ของเธอน่ะมันจอมพลังชัดๆ

แดนไกลไม่สนสายตาทิ่มมองเขาอย่างประหม่น ชายหนุ่มลอบยิ้มสนใจ

ใช่...จากนี้ไปเขาต้องทำงานหนักแน่ หนักทั้งงานในไร่และงานส่วนตัว!

สวนสุขุมาลไม่ได้มีอะไรเหมือนที่แดนไกลคิดเอาไว้สักนิด

มันก็แค่ไร่ทับทิมธรรมดาธรรมดา ไม่ได้ไฮโซก็หรูอะไรเลย

หลังจากผ่านป่าที่เขียนชื่อสวนเอาไว้เข้ามา เส้นทางก็ดูจะลำบากขึ้นเพราะถนนเข้าไร่ยังเป็นดินแดงอยู่เลย สองฟากข้างเต็มไปด้วยต้นไม้ที่แดนไกลไม่เคยเห็น ไม่รู้จัก ปลูกเอาไว้เป็นระเบียบ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่านั่นต้องเป็นต้นทับทิมแน่

แดนไกลเห็นคนงานกระจายตัวอยู่เป็นกลุ่มๆ บางคนเห็นรถก็หันมาโบกไม้โบกมือหรือยิ้มให้ ส่วนสาวน้อยที่ขับรถอยู่ก็โบกมือและยิ้มตอบเช่นเดียวกัน

รถกระบะกลางเก่ากลางใหม่สีขาวขับผ่านต้นไม้แปลกๆ ที่มีถุงสีขาวห้อยระยงระยางมาพักใหญ่ แดนไกลจึงเพิ่งเห็นสิ่งที่เขาคาดว่าจะได้เห็น บ้าน...ที่น้องสาวเขาเป็นผู้บูรณะ

บ้านที่น้องของเขาอีเมลบอกเขานี้เป็นหนึ่งในผลงานที่เธอภูมิใจ เนื่องจากเธอลงสมองลงแรงไปกับบ้านหลังนี้มาก

บ้าน...ที่เธอคิดว่าในอนาคตมันจะเป็นบ้านของเธอ แต่แล้วกลับต้องผิดหวัง!

ดวงตาสีแปลกจ้องมองบ้านไม้หลังไม่เล็กไม่ใหญ่ที่ซ่อนตัวอยู่หลังดงไม้ ก่อนจะถึงตัวบ้านสักระยะ ทางที่เป็นดินแดงมาโดยตลอดก็เปลี่ยนเป็นทางที่ปูด้วยอิฐ น้องสาวของคนที่ย่ำยหัวใจน้องสาวเขา ขับรถต่อไปเรื่อยๆ นำรถกระบะสีขาวไปจอดใต้ร่มไม้ใกล้บ้านก่อนดับเครื่อง

วาปีหันมามยิ้มน้อยๆ ให้คนงานใหม่ของเธอแล้วบอก “ถึงแล้วเดี๋ยวฉันจะพาเธอไปรายงานตัวกับหัวหน้าคนงาน แต่ก่อนที่จะทำอย่างนั้น เธอต้องทำงานก่อน ถือเสียว่าเป็นการทดลองงานก็แล้วกันนะ” พูดเสียงใสอย่างจริงจัง หากใครไม่ทราบคงไม่คิดหรอกว่าผู้หญิงคนนี้เพิ่งพบกับผู้ชายแปลกหน้าได้ไม่ถึงชั่วโมงดีเลย

“อี! ไม่รู้ว่าคุณบ้านนี้เลี้ยงน้องกันยังไงถึงได้เที่ยวให้ไปตีสนิทกับผู้ชายแปลกหน้าได้อย่างไม่ถือเนื้อถือตัวแบบนี้” แदनไกลคิดหมิ่นๆ อยู่ในใจ แต่ไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า เขายังคง ‘แสดง’ เป็นยักษ์ใหญ่ที่อื้ออึงที่เปิดประตูลงจากรถอย่างเชื่องช้า แล้วตามนายสาวของเขาไปที่หลังกระบะ

งานแรกที่นายหญิงหน้าอ่อนให้เขาทำก็คือ ล้างเสียงข้าวของสารพันที่อยู่ท้ายรถกระบะลงมา เรื่องใช้แรงงานแบบนี้เป็นเรื่องถนัดของแदनไกล เวลาเขาโมโหมักจะออกไปออกกำลังให้เหงื่อออกจะได้หายบ้า ดังนั้นการขนของพวกนี้ก็ถือเสียว่าเป็นการระบายความบ้าออกไปก่อนที่จะได้เจอไอ้สารเลวที่หลอกน้องสาวเขาจนหัวใจแตกสลายก็แล้วกัน

แม้ว่ากล่องและถุงหลังรถจะมีอยู่มาก และน้ำหนักของแต่ละ

อย่างก็ไม่ใช่หน่อยๆ ทว่าแดนไกลขนไม่นาน ข้าวของทุกอย่างก็ลงมากองอย่างเป็นระเบียบบนพื้นอิฐ งานแรกของเขาเสร็จอย่างรวดเร็ว ชนิดที่เห็งอ้งยังไม่ทันชิมด้วยซ้ำ

“โอ้โฮ เธอนี้แข็งแรงจังนะ รู้ไหมว่าถ้าเป็นคนอื่นเขาไม่ชนของรวดเร็วแบบนี้หรอก” แรกทีเดียววาปีคิดจะผละไปเรียกเด็กในบ้านมาช่วยคนงานใหม่ชนของ แต่ผลอแปล็บเดียวฮีโรก็จัดการตนเองเสียเรียบร้อย

แดนไกลยิ้มนิดๆ ก่อนก้มหน้าลงคล้ายเงินอายุจนวาปีหัวเราะเบาๆ

“ไม่ต้องอายหรอก คนทำดีก็ต้องได้รับคำชม เอาละ เธอเหนื่อยไหม”

คนก้มหน้าลงนับอิฐบนพื้นเพื่อข่มใจไม่ให้ชันบทที่จำต้องแสดงสายหน้าแรงๆ แทนคำพูดหลายที

“ถ้าไม่เหนื่อย เดี่ยวฉันจะพาไปพบหัวหน้าคนงาน ไปฝากเนื้อฝากตัวก่อน แล้วจะได้ให้ใครพาเธอไปหาห้องพัก”

พูดจบขาลึกๆ ได้ทางเกงผ้าสีฟ้าก็ออกเดิน แต่ก้าวไปได้เพียงสองก้าวก็ดูเหมือนเธอจะนึกอะไรขึ้นมาได้เลยหันกลับมาอย่างรวดเร็ว

มันเป็นเรื่องที่แดนไกลไม่ทันได้นึกถึง พอนายก้าว...เขาก็ก้าวตามไปติดๆ ราวสัตว์เลี้ยงแสนซื่อสัตย์ แต่พอนายหยุดกะทันหัน คนที่เดินก้มหน้าจะหยุดทันได้อย่างไร ผลก็คือร่างนุ่มๆ หอมๆ ของนายสาวปะทะเข้ากับอกของแดนไกลเต็มๆ

สัญชาตญาณแท้ๆ ที่ทำให้มือแดนไกลโอบรอบร่างบอบบางที่เกือบล้มเพราะชนเข้ากับคนร่างยักษ์ ดวงตาเขาประสานเข้ากับดวงตาเธอโดยบังเอิญอีกแล้ว

“ขอโทษ” เขาพูดเสียงเบา ก่อนพุงคนที่เกาะแขนเขาเอาไว้เป็นหลักให้ยืนได้ด้วยตนเอง จากนั้นจึงรีบเก็บมือเก็บไม้พร้อมก้มหน้าลง

ต่ำตามเดิม

วาปู้รู้สึกหน้าร้อนๆ หัวใจเต้นแรงแปลกๆ แต่คงเป็นเพราะตกใจ เพราะตกใจแน่ๆ ถึงได้เกิดอาการเช่นนี้ขึ้น หญิงสาวยกมือทั้งสองขึ้น ประคบแก้มที่ร้อนผ่าวของตนเองแล้วพุดอุบอิบ “ไม่เป็นไร ฉันลืที่ต้องขอโทษ เธอไม่ได้ทำผิดอะไรสักหน่อย” พุดจบคนที่หน้ายังร้อนอยู่เลย ก็หันหลังกลับ เดินไปอีกหลายก้าวก่อนจะหันกลับมาอีกครั้ง

คราวนี้แดนไกลระวังจึงหยุดได้ทัน แต่ร่างของทั้งคู่ก็ชะงักอยู่ใกล้ ชิดกันเกินไปจนฝ่ายชายต้องเป็นฝ่ายก้าวถอยหลังออกมาอย่างให้เกียรติเธอ

“โทษทีนะ ฉันลืมอีกแล้ว ฉันตั้งใจจะบอกให้เธอไปหยิบกล่องขนมมาให้ด้วย ตอนไปส่งเธอที่เรือนคนงานจะได้แวะแจกขนมให้เด็กๆ เลย เฮ้อ! ฉันนี่ลืมจริงๆ”

คำหिनตนเองเรียบร้อยแล้วสาวร่างบางก็ก้าวฉับๆ กลับไปตามทางเก่า ตรงเข้าไปหากองข้าวของที่ยั้งวางอยู่กับพื้น แยกสิ่งของอยู่ไม่นาน ช้างกายเธอก็มีถุงใบโตอยู่หลายใบ

ไม่ต้องให้สิ่ง แคนไกลที่เดินตามมาห่างๆ ก็ฉวยถุงเหล่านั้นไปถือเอาไว้เอง

วาปู้มองคนรู้งานแล้วยิ้มพอใจ “เอาละ คราวนี้ไปกันได้แล้ว ไปกันจริงๆ ฉันว่าฉันคงไม่ได้ลืมอะไรอีกแล้วละ”

“ตายจริง! พอเห็นหน้าอาคมแล้วหว่าก็เพ็งนึกได้ บุหรี่หว่าลืมหยิบบุหรี่ปมาให้อาคม”

ความขี้ลืมของคุณลูกหว่าเป็นที่เลื่องลือไปทั้งจังหวัด ดังนั้นอาคมจึงไม่ประหลาดใจที่คุณหนูของเขาจะลืมหยิบบุหรี่ปที่วานให้ซื้อมาหลายวันแล้วมาให้ ดวงตาผู้ที่ผ่านโลกมามากมองผ่านสีหน้าเจื่อนๆ ของคุณหนูไปยังบุษกร่างยักษ์ที่เขาไม่คุ้นหน้า ความจริงแล้วอาคมมอง

ไอ้หนุ่มแปลกหน้าคนนี้มีมาตั้งแต่เห็นมันเดินถือของพะรุงพะวังตามหลัง
คุณหนูมาตั๋ยๆ แล้ว

สายตาที่เหมือนกับเครื่องเอกซเรย์มนุษย์ทำให้แดนไกลรู้สึก
หนาวๆ ร้อนๆ ขึ้นมาได้ชั่วขณะก่อนจะปรับอารมณ์ได้ งานของเขาสอน
ให้เขาควบคุมอารมณ์ให้สงบนิ่งอยู่เสมอ มันช่วยกล่อมเกลาคใจร้อน
แบบเขาให้หนึ่งขึ้น

“แล้วนั่นใครกันครับคุณลูกหว่า อาไม่เคยเห็นหน้า”

วาปียกมือขึ้นทาบอกตนเองแล้วห่อปาก เป็นท่าประจำที่เธอ
มักทำยามตกใจ “โอ๊ย...” คราวนี้คำอุทานของหญิงสาวอ่อยลง “หว่า
ลืมอีกแล้ว ลืมแนะนำคนงานใหม่ให้อาคม นี่แดนคะ เขาจะมาเป็น
คนงานใหม่ที่นี้”

คิ้วเข้มไม่เป็นระเบียบของหัวหน้าคนงานที่มีใบหน้าเกรียมแดด
ขมวดมุ่น

“ทางไรไม่ได้ขาดคนงานนี้ครับคุณลูกหว่า”

วาปียิ้มแหย่ก่อนเดินเข้าไปหาหัวหน้าคนงานซึ่งเป็นเพื่อนรุ่น
น้องและคนสนิทของพ่อ ดังนั้นเขาจึงคล้ายกับเป็นพ่อคนที่สองของเธอ
ซึ่งขาดพ่อไปตั้งแต่ยังเด็ก ทุกคนในสวนรับรู้ถึงความสัมพันธ์แน่นแฟ้น
นี้ดี จึงไม่มีใครเห็นว่าเป็นเรื่องผิดปกติเช่นแดนไกลเมื่อเห็นวาปีคว่า
แขนของอาคมมาเขย้าน้อยๆ แล้วพูดเสียงอ้อนๆ

“รับเขาเอาไว้สักคนเถอะนะคะอาคมขา เขาแข็งแรงนะคะ
ทำงานหนักได้สบายมากเลย แถมยังเป็นคนสู้งาน ไม่พูดมาก ไม่บ่น
ไม่หือ ไม่อือ”

“แต่...” อาคมกำลังจะเอ่ยปากปฏิเสธอีกครั้ง

พอวาปีเห็นเช่นนั้นก็เอนศีรษะลงไปจนขมับแนบเข้ากับหัวไหล่
ของอาคม เป็นท่าอ้อนสุดขีดที่วาปีจะใช้กับพี่และอาเท่านั้น

“นะคะ นะค้า เขาช่วยหว่าไว้จนถูกไล่ออกจากงาน ไม่มีที่อยู่ที่

“ไม่มีเงิน แล้วจะให้หว่าใจร้ายกับผู้ที่มีพระคุณได้อย่างไรคะ”

“ผู้มีพระคุณ?” อัครมทวนสถานะที่วาปีเอ่ยถึงแล้วมองไล่ตั้งแต่
หัวจดเท้าของไอ้หนุ่มที่ตั้งแต่เดินเข้าสำนักงานมายังไม่ยอมเงยหน้า
ไม่ยอมพูดอะไรแม้แต่คำเดียว “เรื่องมันเป็นยังไงมาอย่างไร คุณลูกหว่า
คงต้องเล่าให้อาฟังแล้วละครับ”

2

เมื่อสองอาหลานเกี่ยวก้อยกันเข้าไปในห้องกระจกที่เปิดแอร์เอาไว้เย็นฉ่ำ ก็มีสาว ๆ ที่ทำงานในสำนักงานโทรม ๆ เตร์เข้ามาพูดคุยกับแดนไกล

ดูเหมือนพวกเธอจะสนุกกับการรุกรไล้ผู้ชายชื้ออายุที่ไม่ยอมตอบคำถาม เธอแต่ยิ้มและก้มหน้าหลบตาผู้คนเหมือนอาย

โดนเกี่ยวพาแบบซ้ำ ๆ อยู่หลายอดีตใจ สาวใจกล้าคนหนึ่งก็ถึงกับดึงข้อมือของแดนไกลให้เดินไปกับเธอ

ชายหนุ่มที่แสดงเป็นคนชื้ออายุแสร้งก้มหน้างุด พยายามดึงมือออกโดยไม่ให้แรงเกินไปจนแม่สาวคนนั้นหัวเราะขัน

“ตายแล้วเธอ นี่คิดว่าฉันจะพาเธอไปบู๊ยี่บู๊ยี่ไร้โงะะ ฉันทจะพาเธอไปนั่งยะ เห็นยืนเค่ออยู่ตั้งนานแล้ว สงสารหอกยะ นี่มานั่งรอคุณลูกหว่าที่นี้ก่อน”

พอได้รับรู้แล้วว่าสาวใจกล้าคนนั้นจะพาเขาไปไหน แดนไกลจึงเดินตามเธอมาซ้ำ ๆ แล้วนั่งรอนายสาวของเขาอยู่ริมผนังซึ่งมีเก้าอี้ไม้วางไว้เป็นแนวยาว แดนไกลนั่งลงแล้วหอบเอาสารพัดถุงมาวางไว้บนตัก

กิริยาหวงของนักหนาทำให้สาวใจกล้าหัวเราะขัน “ของนะวาง

เอาไว้กับพื้นก็ได้ ไม่ต้องหอบเอาไว้แบบนั้นหรอก ไม่หนักกรึไง แล้วยัง
สะพานเปืออะไรไว้อีก หลังหักแล้วมั่งเรานะ”

แดนไกลรีบรวบข้าวของกอดเอาไว้แน่นขึ้นเมื่อสาวใจกล้าแถม
ยังใจดีพยายามยื้อแย่งมันเพื่อนำไปวางให้เขาได้นั่งสบายๆ

ยิ่งอีกฝ่ายพยายามดึง แดนไกลก็ยังกอดข้าวของแน่นยิ่งขึ้นจน
คนที่รุมดูอาการยื้อแย่งขบขันกันใหญ่ ไม่กี่นาทีต่อมา ใจใส...สาวใหญ่
วัยสามสิบหกก็เป่าปากพร้อมยกมือยอมแพ้ “เอาละๆ ถ้าอยากจะหอบ
เอาไว้กับตัวก็ตามใจ แหม สำคัญอะไรนักหนาเขียว กะอี่แค่ขนม” คน
ที่มองเห็นสิ่งของผ่านถุงบางๆ ปนพึมพำ

พอเห็นสาวใจกล้ารามือไป แดนไกลก็เงยหน้าขึ้นแล้วยิ้มให้คน
ใจดีมีน้ำใจแก่เขาทั้งปากทั้งตา จนสาวน้อยสาวใหญ่ที่หัวเราะขำกัน
เมื่อครู่อุทานอู้

“ตาย พี่ใจคะ หล่อนะคะนั่นนะ”

สาวน้อยคนหนึ่งที่ชอบดูละครเป็นชีวิตจิตใจอุทาน เป็นเหตุให้
แดนไกลรีบก้มหน้างุดลงไปตามเดิม

ใจใสก็หันเห็นหน้าหล่อๆ ที่เพิ่งยิ้มให้เธอไปเหมือนกัน ในฐานะ
สาวที่ตั้งใจจะใสด ทั้งยังเป็นหน่วยกล้าตายของสาวน้อยในสำนักงาน
เธอจึงโน้มตัวลงไปเพื่อมองใบหน้าที่กำลังทำให้ถนัดตาอีกครั้งพร้อมยิ้ม
ให้อย่างมีไมตรี

“อายุอะไรนักหนาละเธอ หรือว่าไม่ได้อายุ แต่เป็นขุนโจรมี
หมายจับ ถึงได้ไม่ยอมงายหน้างายตาขึ้นมาให้ชาวบ้านเขาเห็น”

แดนไกลเกือบสะดุ้งเพราะการคาดเดาของสาวใจดี

“นี่ ชื่ออะไรนะ”

“แดน...” ชายหนุ่มพูดเสียงเบาจนใจใสต้องเงี่ยหูฟัง

“สาวๆ เขาชื่อแดน” ใจใสประกาศเสียงดังจนสาวๆ ที่ก๊วกัวว
มะรุมมะตุ้มอยู่ไกลๆ รีบขยับเข้ามารุมผู้ชายที่นั่งกอดถุงแน่นอยู่บน

แก้อี้ “เป็นคนงานใหม่หรือ”

คราวนี้แดนไกลพยักหน้าขลาดๆ เป็นคำตอบ พร้อมส่งสัญญาณเหมือนสัญญาณอันตรายตามบทกลับไปให้ทุกคนได้รู้ “คุณผู้หญิงบอกว่าจะให้ทำงาน พามาที่นี่ ให้ยกของลงจากรถ แล้วก็ถือของมานี่ แต่ไม่ได้สั่งให้นั่ง”

พูดจบเขาก็ลุกขึ้นยืน ดวงตาสอดส่องมองฝ่าฝูงสตรีที่อยากรู้ อยากเห็นเข้าไปภายในห้องกระจกที่วากับผู้ชายสูงอายุกว่าที่เขาเรียกขานว่าอากำลังคุยกันอยู่

เพราะกิริยา เพราะการพูดจา ทำให้สาว ๆ หลายคนหันไปมองหน้ากันแล้วซุบซิบด้วยเสียงไม่เบานัก

“หล่อก็หล่ออยู่หรอกนะ แต่สงสัย...จะไม่ค่อยเต็มว่ะ”

ใจใส่คนใจดีสะบัดหน้าหันไปมองคนที่นิททาคนอื่นในระยะเฉาชน เธอละเกลียดนักคนที่เห็นปมด้อยของคนอื่นแล้วนำมาล้อนี้ละ “ไปๆ หมัดความน่าสนใจแล้วก็กลับไปทำงานได้แล้ว”

ข้อหาปัญหาอ่อน ไม่เต็มเต็ง ทำให้สาว ๆ ยอมรามือแล้วกลับไปทำงานแต่โดยดี

ใจใส่หันกลับมามองผู้ชายที่เหม่อมองเข้าไปในห้องของอาคมพร้อมทำหน้าที่เหมือนหมามองเจ้าของ เธอถอนหายใจเพราะเชื่อในสิ่งที่แดนไกลแสดง

“นี่...แดนไซ้ใหม่”

แดนไกลที่ทอดสายตามองวาปีอยู่ดิ่งสายตาตนเองกลับมามองพื้นตามเดิมก่อนพยักหน้ารับ

“อย่าไปถือสาสาว ๆ พวกนั้นเลยนะ ผู้หญิงนะปากมาก เธอมานั่งก่อนเถอะ ถึงคุณลูกหว่าจะไม่ได้สั่งให้หนึ่งเธอก็นั่งได้ คุณลูกหว่าใจดีไม่ว่าหรือก เชื้อพี่”

คนที่พยายามทำตัวให้มีสติปัญญาเท่าเด็กยิ้มขลาดๆ ส่งให้

ใจใส่ก่อนค่อยๆ ทิ้งตัวลงนั่งตามเดิม คราวนี้มือที่กำถุงเอาไว้คลายออก เล็กน้อยจนใจใส่เห็นแล้วอมยิ้ม

“หิวน้ำไหม”

ชายหนุ่มเมยงหน้ามองคนใจดีด้วยสายตาเป็นมิตรก่อนยิ้มให้ ชนิดเห็นฟันทั้งสามลิบสองซี่ เป็นรอยยิ้มที่เลียนแบบมาจากเด็กๆ หวังว่ามันจะทำให้ทุกคนเชื่อว่าเขาปัญญาอ่อนก่อนถามกลับ “กินได้หรือ”

ใจใส่แทบถอนหายใจอีกหน คราวนี้ด้วยความเสียตาย เพราะได้เห็นความหล่อ ดิบ เก๋ในระยะเวลาประชิด แต่ก็ได้รับรู้ด้วยว่าจิตใจ ภายใต้อุปรางหล่อล่านั้น...ไม่สมบูรณ์ “ได้สิ พี่จะไปเอาน้ำให้ละ น้ำหวานไหม”

รอยยิ้มเหมือนเด็กๆ ยิ่งกว้างขึ้นพร้อมการพยักหน้าแรงๆ หลายที เห็นดังนั้นแล้วใจใส่ก็บอกให้แดนไกลนั่งรอตรงนี้สักครู่ ก่อนเดินไปยืนดูเย็นที่อยู่ข้างห้องกระจกของเจ้านาย

ดวงตาสีแปลกทอดมอง คล้ายกับจะมองตามใจใส่ไป แต่ความจริงแล้วแดนไกลกำลังสังเกตุและประเมินสถานการณ์ที่เกิดในห้องกระจกนั้นต่างหาก

อาหลานเข้าไปคุยอะไรกันนักหนา เกี่ยวข้องกับเขาหรือไม่ ไม่ไว้ใจ ไม่เชื่อ และจะไม่ให้เขาทำงานที่นี้อย่างนั้นหรือ ไม่น่า แผนที่ลงทุนทำไปต้องไม่เสียแรงเปล่าสิ!

อากับหลานกำลังพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องของแดนไกลอยู่จริงๆ

วาปีเล่าเรื่องที่เธอบังเอิญได้พบกับฮีโร่ให้อาคมฟัง พอได้ฟังแล้ว อาคมก็ขมวดคิ้วหน้าคล้ายกังวลอะไรบางอย่าง

“อากับคุณตันเคยบอกคุณลูกหว่าแล้วใช่ไหมว่าถ้าจะไปในเมือง ให้พาคนงานหรือพวกสาวๆ ไปด้วย”

วาปียิ้มเหยย “หว่าไม่ได้ลีมหระกนะคะ แต่...รีบ ก็เพ็งจำได้ตอน เห็นอาคมตบกระเป่าแล้วหนีบุนหรีตัวสุดทำยออกมาเมื่อเข้าว่าหว่าลีม ซื่อบุนหรีมาให้อาคมตอนเข้าเมืองสุดสัปดาห์ หว่าเลยรีบออกไปซื้อให้ นะคะ”

พอรู้ว่าตนเองเป็นเหตุให้หลานสาวต้องออกไปผจญอันตราย คนเดียว อาคมก็ถอนหายใจอย่างกั๊กกั๊ก

“โลกเราไม่ได้ปลอดภัยอีกต่อไปแล้วนะครึบ คุณลูกหว่าต้องหัด คิดอะไรในแง่ร้ายบ้าง คนร้ายมีออกเกลื่อนถนน ถ้าคุณลูกหว่า เป็นอะไรไป คุณต้นจะทำยังไง”

“โธ...อย่าทำให้หว่ากลัวลิมคะอาคม”

เห็นสีหน้าเหยยๆ เสียงขลาดๆ ของหญิงสาวที่เขาเห็นมาตั้งแต่ เล็กแต่น้อยแล้วอาคมก็นึกสงสาร คุณลูกหว่าน่ารักและมองโลกในแง่ ดีสมกับที่พ่อแม่ดูแลทะนุถนอมมาอย่างดี...ดีเกินไป พี่สุชุมาลสอนให้ ลูกสาวอ่อนหวาน อ่อนโยน เห็นอะไรเป็นสิ่งสวยงามไปเสียหมด มอง อะไรก็เห็นแต่ในแง่ดี แต่สวนสุชุมาลยามนี้มีคนเลวกำลังจ้องจะทำลาย การมองโลกในแง่ดี ไม่ระมัดระวังตัวของคุณลูกหว่าอาจทำให้ภัยมา ถึงตัวได้

อาคมอยากเตือนให้หลานสาวระวังตัวมากกว่านี้ แต่ก็ไม่อยาก ให้เธอตระหนกตกใจมากเกินไป

“เอาละ เอาเป็นว่าต่อไปก็อย่าไปไหนมาไหนคนเดียว มัน อันตราย เข้าใจไหมครึบ”

เมื่อเห็นวาปีพยักหน้ารับอย่างแข็งขัน ผู้ที่นั่งอยู่ที่เก้าอี้ประจำ ตำแหน่งก็ทอดสายตามองผ่านใบหน้าใสๆ ของหลานสาวทะลุกระจก ไปยังผู้ชายที่นั่งอยู่แทบจะเรียกได้ว่าตรงข้ามกับเขา หัวคิ้วของผู้ที่ผ่าน โลกมามากขมวดนินดา

ดูอย่างไรๆ ผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงนั้นก็ไม่น่าไว้วางใจ แม้ว่าลูกหว่า

จะบอกว่าผู้ชายคนนั้นดูไม่ค่อยเต็มเต็ง แต่ดูรูปร่าง ดูหน้าตาดี ดูความ
บังเอิญที่ทำให้ผู้ชายคนนั้นกลายเป็นฮีโรสิ มันน่าสงสัยอยู่น้อยอยู่หรือ

“อาศัยคิดว่า...เราให้เงินเขาไปสักก้อนดีกว่าไหมครับ จะได้หมด
เรื่องหมดราว”

“อาคะ!” วาปีอุทานอย่างตกใจ เธอไม่คิดเลยว่าจู่ๆ อาที่ใจดีมี
เมตตาเสมอก็คิดจะเอาเงินพาดหัวคนแล้วไล่ไปเสียอย่างนั้น ดวงตา
ของเธอฉายชัดว่าผิวดหวังจนผู้ที่เพิ่งพูดประโยคตัดรอนออกมาต้องถอน
หายใจ ใครเล่าอยากเป็นคนใจร้าย แต่ในขณะนี้อาคมก็ไม่อยู่ในฐานะ
ที่จะอธิบายเรื่องราวทั้งหมดให้วาปีเข้าใจเสียด้วย

“อาพูดจริง ตอนนั้นตำแหน่งงานไม่มีตำแหน่งไหนคนขาดเลย
แล้วเขาเป็นใคร หัวนอนปลายเท้าก็ไม่รู้จัก มันอันตรายที่จะรับใครก็
ไม่รู้เข้ามาในไร่” อาคมพยายามอธิบาย ทว่าอธิบายอย่างไรแววตา
ของผู้ฟังก็ไม่ได้ลดความผิวดหวังลงเลย

“อาคมเคยสอนหว่าเอาไว้ไม่ใช่หรือคะว่าบุญคุณต้องทดแทน
แค่นั้นต้องอภัย”

อาคมคิดอยากหัวเราะประโยคที่เขาตัดแปลงมาจากหนังสือ
กำลังภายในที่หลานชายชอบดูตอนเด็กๆ แต่ตอนนี้หัวเราะไม่ออก “อา
ก็จะให้เงินเขาเพื่อทดแทนบุญคุณไง”

“นายแดนนะเขา...” วาปีหันไปมองผู้ชายที่นั่งจ้องอยู่บนเก้าอี้
ในมือยังกอดสารพันถุงเอาไว้ “เขาชื่อ ยิงดูก็ยิงรู้ว่าสมองเขาคงพัฒนา
ได้ไม่สมวัย ขึ้นให้เงินเขาไป แทนที่เขาจะเอาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ หว่า
ว่ามีหวังคงถูกคนอื่นหลอกเอาเงินไปจนหมดตัวแล้วก็ต้องไปอาศัยใน
แผงเก่าๆ สกปรกๆ อีกแน่ อาขา...การจะช่วยคน เราควรต้องช่วยให้
ตลอดรอดฝั่งไม่ใช่หรือคะ”

“ที่คุณลูกหว่าเก็บมานี้ไม่ใช่สัตว์เลี้ยวตัวเล็กๆ นะครับ แต่เป็น
ผู้ชายตัวใหญ่...”

อาคมเกือบยังประโยคที่ว่า ‘ถ้าไอ้ผู้ชายคนนั้นไม่ได้ปัญญาอ่อนจริง และกลายเป็นสายที่ฝายจ้องจะทำลายสวนสุขุมลส่งมาละ’ เอาไว้ในลำคอไม่ทัน

“ตัวใหญ่ แต่สมองเท่าเด็กสิบขวบ หัว้ารับรองคะว่าไม่เป็นอันตรายอะไรหรอก เอาแบบนี้ใหม่ละคะ หัว้าจะให้เขามาเป็นคนสนิทของหัว้า คอยรับใช้โน่นนี่ ไม่ให้ไปก่อความเดือดร้อนให้ใครแน่นอน”

หนุ่มใหญ่แทบสะดุ้งกับการตัดสินใจของหลาน เขาจะปล่อยให้วารีทำเช่นนั้นได้อย่างไร ให้ผู้ชายที่อาจจะเป็นคนร้ายก็ได้มาอยู่ใกล้ชิดกับหลานสาวของเขาเนี่ยละ!

“ตกลงๆ เอาเป็นว่าอารับนายคนนั้นเข้าทำงานก็แล้วกัน แต่คุณลูกหัว้าต้องรับปากกับอานะครับว่าจะไม่มาใกล้ชิดเขาอีก”

“จะทำอย่างนั้นได้ยังไงละคะ หัว้าเป็นคนพาเขามา ก็ต้องคอยดูแลความเป็นอยู่ของเขาบ้างตามอัธยาศัย”

“สวนสุขุมลไม่มีประวัติเรื่องใช้แรงงานคนเยี่ยงทาสนะครับคุณลูกหัว้า” เมื่อเห็นหลานสาวทำท่าคล้ายกับว่าเป็นผู้ปกครองของผู้ชายตัวใหญ่เท่าบ้าน อาคมที่พื้นนิสัยเป็นคนอารมณ์ดีก็อดเอ่ยปากกระเซ้าไม่ได้

วารีค้อนผู้เป็นอาน้อยๆ “แหม หัว้ารู้หรือคะว่าสวนเราดีกับคนงานแค่ไหน แต่ที่หวังนะ หวังว่าแดนเขาจะถูกรังแก ถูกเอาเปรียบต่างหาก เพราะเขาชื่อ”

“เอาเป็นว่าอาจจะรับดูแลเด็กโข่งที่คุณลูกหัว้าพามาต่อเองก็แล้วกัน คุณลูกหัว้ามีเรื่องต้องเตรียมตัวอีกเยอะไม่ใช่หรือ เรื่องไปเรียนต่อปริญญาโทนะ”

พอพูดถึงเรื่องที่พี่ชายเธอสนับสนุนจนแทบจะเป็นการผลักดันให้เธอไปพันๆ จากบ้านที่เพิ่งกลับมาอยู่ได้ไม่นาน วารีก็หน้าม่อย “ดูเหมือนใครๆ ก็อยากให้เราไปให้พันๆ จังเลยนะคะ ไม่ว่าจะเป็

ต้นหรืออาคม”

กระแสเสียงที่มีกังวานน้อยใจทำให้อาคมยิ้มอย่างอ่อนโยนให้หลานสาวที่ไม่รู้ตื่นลึกลับไหนบางอะไรกับเขาเลย

“ใครว่าล่ะครับ ที่คุณต้นกับอาอยากให้คุณลูกหว่าไปเรียนต่อก็เพราะหวังดีกับคุณลูกหว่าทั้งนั้น”

“หวังดีโดยที่ไม่รับฟังความต้องการของหว่าเลยนะหรือคะ” ทำเสียงวาปีเริ่มสั่นน้อยๆ เพราะน้อยใจ

“ครับ” อาคมยอมรับ และการยอมรับยิ่งทำให้วาปีก้มหน้าก้มหน้าตาคลอ “คุณลูกหว่ายังเด็ก บางทีในอนาคตเมื่อมองย้อนกลับมา คุณลูกหว่าจะเห็นว่าสิ่งที่พวกเราทำไปทั้งหมดก็เพราะรัก เพราะหวังดี แม้ว่าตอนนี้ความรักและความหวังดีของพวกเราอาจจะทำให้คุณลูกหว่าคิดเป็นอย่างอื่นก็ตาม”

“หว่าไม่อยากจะไปนี่คะอาคม อาคมเข้าข้างหว่าไม่ได้หรอก หว่าเพิ่งเรียนจบ เพิ่งกลับมาจากเชียงใหม่ยังไม่ทันถึงครึ่งปีก็จะไล่ให้หว่าไปเมืองนอกแล้ว ทุกคนทำเหมือนไม่รัก ไม่ต้องการหว่า” พุดจบบคนเจ้าน้ำตาก็ยกมือขวาขึ้นปาดเอาน้ำตาออกจากพวงแก้มอึม

ใครจะไปรู้ในโลกที่คล้ายกับสมบูรณพูนสุขของวาปี บางครา... เธอก็รู้สึกว่ายู่อย่างเดียวดาย เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะหลังจากพอกับแม่เสียแล้ว พี่ชายที่เพิ่งอายุเพียงสิบแปดก็ส่งเธอไปอยู่โรงเรียนประจำที่เชียงใหม่ ปิดเทอมที่จึงจะได้พบเจอกัน แม้ท่าทีของพี่ชายจะยังรักเธอยิ่งเอ็นดูเธอยิ่ง แต่เวลาไม่กี่เดือนต่อปีที่ได้อยู่ร่วมกันสำหรับวาปีแล้วมันยังไม่เพียงพอ

ยามเด็กเด็กหญิงลูกหว่ามักจะร้องไห้โยเยเสมอเมื่อต้องกลับเข้าโรงเรียนประจำ ยามโตนางสาววาปีก็ยังอดร้องไห้ไม่ได้เมื่อคิดว่าจะถูกไล่ให้ไปอยู่ไกลบ้านอีกแล้ว

“อย่าร้องไห้สิครับคุณลูกหว่า อายืนยันว่าพวกเราหวังดีจริงๆ”

อาคมพยายามปลอบ แต่ยิ่งปลอบก็ดูเหมือนว้าปีจะยิ่งเศร้า และยังไม่
เข้าใจ

“หว่าไม่เข้าใจคำว่ารักของอา กับพี่ต้นเลย ถ้าหว่ารักใคร หว่า
คงจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้อยู่ใกล้กับคนที่หว่ารัก ไม่ใช่ผลักไล่ไล่ส่ง
ให้เขายิ่งไปไกลๆ” ว้าปีเถียงพร้อมสะอื้นแรงๆ จนตัวโยน

อาคมยกมือกุมศีรษะ ไม่รู้เหมือนกันว่าจากเรื่องคนงานใหม่โยง
มาเข้าเรื่องที่ว่าปีจะไปเรียนต่อ และต่อไปยังเรื่องใครๆ ก็ไม่รักเธอได้
อย่างไร ผู้หญิงนี้เข้าใจยากชะมัด

เพราะจัดการกับหนุ่มตัวโตเท่าช้างง่ายกว่าสาวตัวเล็กเท่า
มด หลังจากอาคมโทรศัพท์ไปหาต้นกล้าเพื่อให้เขามาปลอบใจน้องสาว
เรียบร้อยแล้ว หนุ่มใหญ่ซึ่งผมเริ่มมีสีขาวแซมจนเห็นได้ชัดก็ออก
มาจากห้องที่ดูท่าว่า หากอีกสามสัปดาห์ว้าปีไม่หยุดร้องไห้ ห้องนั้น
คงต้องน้ำท่วมเพราะน้ำตาของเธอเป็นแน่ แล้วไปหาบุคคลไม่น่าไว้
วางใจซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ขัดผนัง

ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ ชายหนุ่มคนนั้นก็ดูเหมือนจะยิ่งแสดงท่าทีเกรง
กลัวเขาจนเห็นได้ชัด ใบหน้าที่ซุกซ่อนอยู่ในแผงหมวดเคราก็มจนแทบ
จะเรียกได้ว่าค้างติดหน้าอก ไหล่กว้างสั้นน้อยๆ อย่างไม่ปิดบัง

‘กิริยาเช่นนี้นะหรือสายลับของฝ่ายตรงข้าม’ อาคมที่ยืนกอดอก
สังเกตพฤติกรรมชายแปลกหน้าอย่างใกล้ชิดคิดในใจ

“ชื่ออะไรเจ้านะ”

พอถูกถาม ชายหนุ่มรูปร่างแข็งแรงราวนักกล้ามก็สะดุ้งทั้งตัว
ก่อนลนลานตอบด้วยเสียงหงุ๊งหวิงราวเสียงเด็ก “ตะ...ตะ...ตะ...แดน
ครับ”

อาคมหรีตตามอง รู้...ว่าทางที่ดีที่สุดคือให้เงินแล้วไล่คนที่ไม่รู้จัก
หัวนอนปลายเท้าไปไกลๆ แต่ถ้าทำเช่นนั้น มีหวังคุณลูกหว่าคงอน

เขาไปอีกหลายวันแน่ๆ เพราะฉะนั้นแม้จะเสีียงอยู่สักหน่อย ก็เห็นที่จะต้องลอง ไม่แน่ว่า บางที...บางทีคราวนี้เขาอาจมีหลักฐานไปแจ้งความกับตำรวจได้จริงๆ หากไอ้หมอนี้เป็นสายให้ศัตรู

“อยากมาทำงานที่นี้หรือ”

คนตอบพยักหน้าถี่ๆ

“งานหนักนะ”

คนที่ควรตอบกลับหูลับตาพยักหน้าอีก เห็นดังนั้นแล้วอาคมก็ถอนหายใจ ไม่รู้เหมือนกันว่าคนตรงหน้าแกลิ่งหรือว่าปัญญาอ่อนจริง แต่ถ้าแกลิ่งทำละก็...สักวันเขาก็ต้องจับได้!

“เฮลละ ลูกขึ้น”

พอได้รับคำสั่ง หนุ่มเต็มตัวที่หลานสาวบอกว่ามีสมองเหมือนเด็กก็ผลุนผลันลุกขึ้นจนถุงขนมบางถุงที่ถือไม่ตีร่วงลงพื้น เป็นเหตุให้หนุ่มที่ยังตัวสั้นน้อยๆ ลนลานเก็บ แต่พอเก็บถุงนี้ ถุงนั้นก็หล่น เป็นที่เวทนาของคนมองจนอาคมอดไม่ได้ต้องเข้าไปช่วยถือ

“ตามฉันมา” เมื่อข้าวของบนพื้นอยู่ในมือสองหนุ่มเรียบร้อยแล้วอาคมก็สั่งการ ก่อนเดินนำหน้าออกจากสำนักงานไป

แดนไกลที่ก้มหน้าเอาคางจดหน้าอกตลอดไม่กล้ายิ้ม แม้จะรู้ว่าว่าแผนของเขาสำเร็จไปขั้นหนึ่งแล้ว สัญชาติญาณบอกให้เขาระวังตัวเวลาอยู่กับผู้ชายหน้าเฉยคนนี้ หากจะมีใครจับเขาได้...ก็คงเป็นผู้ชายที่ชื่ออาคมคนนี้นี่ละ

เรือนพักคนงานคงอยู่ไกลจากสำนักงานมาก เมื่อเดินออกมาจากสำนักงานแล้วอาคมจึงสั่งให้คนงานใหม่วางถุงในมือและสัมภาษณ์หลังรถกระบะ ส่วนตัวคนงานใหม่นั้น อาคมใจดีให้หนึ่งคู่ไปกับเขาในรถ

แดนไกลที่ก้มหน้าอยู่ตลอดพยายามสังเกตเส้นทางอย่างยาก

ลำบาก ถนนที่ไม่ได้ลาดยางจะทอดยาวไปไม่สิ้นสุด ผุ่นแดงๆ ที่ตลบ
ขึ้นมาเพราะล้อรถบดผ่านทำให้แฉกแฉกที่จับน้ำหวานไปเล็กน้อยแสบ
ลำคอจนต้องไอออกมา เสียงไอทำให้ผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ หันมามอง
พร้อมถาม

“เคยทำงานในไร่ในสวนรีเปล่า”

อย่างเคย แฉกแฉกที่ส่ายหน้า ทว่าคราวนี้อาคมไม่
ปล่อยผ่าน เขาสั่งเสียงดู

“ผู้ใหญ่พูดด้วยต้องตอบ ไม่ใช่ส่ายหน้าหรือพยักหน้า”

“คะ...คะ...ครับ ไม่เคยครับ ไม่เคย” คราวนี้แฉกแฉกทั้งตอบเสียง
ระรัว ทั้งส่ายหน้าดิกละเอียด

ท่าที่ราวหนูกลัวแมวทำให้อาคมเขม่นมองหนุ่มตัวโตที่นั่งข้างๆ
อย่างตรวจตรา แม้ผมเผ้าจะยุ่งเหยิง หนวดเคราจะรกครึ้มเต็มหน้า
เสื้อผ้าที่ใส่อยู่จะทั้งมอซอและโชยกลิ่นไม่พึงประสงค์ออกมานิดๆ แต่
รูปร่างบึกบึนอย่างคนออกกำลังกายมาตลอด ความสูงที่สูงยิ่งกว่าเขา
ไม่ได้แสดงว่าไฉ่หมอนี้เติบโตมาอย่างอุดมสมบูรณ์หรือ

“ก่อนหน้านี้นี้เคยทำงานอะไรมาบ้าง”

“ชนของ ชนผัก ทุกงานที่มีคนจ้าง” เพราะแฉกแฉกที่ว่ากำลัง
ถูกสอบปากคำ เขาจึงเลือกตอบคำถามอย่างระมัดระวัง

“บ้านอยู่ที่ไหน”

แฉกแฉกส่ายหน้าก่อนตอบ “ไม่มีบ้าน”

“พ่อกับแม่ล่ะ”

ใบหน้าที่รกรไปด้วยหนวดเคราแทบจะจมลึกเข้าไปในอกตนเอง
ก่อนตอบด้วยเสียงสั้นๆ “พ่อตายแล้ว...แต่หาแม่ไม่เจอ”

อาคมขมวดคิ้วเพราะประวัติกระท่อนกระแท่นของคนงานใหม่
“แล้วแม่ไปอยู่ที่ไหนถึงได้หาไม่เจอ”

คราวนี้คนที่ควรตอบนั่งนิ่ง แต่มือทั้งสองข้างซึ่งวางอยู่บนตักกำ

เข้าหากันแน่น

เห็นท่าที่เหมือนไม่อยากจะตอบแล้วอาคมก็เก็บความกังขานี้เอาไว้ในใจ ก่อนเปลี่ยนคำถามรวากับเขาชวนคุยเรื่องทั่วไปอยู่ ไม่ได้มีเจตนาจะสอบปากคำผู้ต้องสงสัยเลย

ใช้เวลาราวสิบนาทีรถกระบะที่แดนไกลคิดว่าเป็นห้องสอบปากคำเคลื่อนที่ก็หยุดลงหน้าเรือนไม้สามชั้น ซึ่งดูคล้ายตึกเรียนเก่าๆ ดูจากในรถแดนไกลเห็นว่าเรือนสามชั้นสองแถวนั้นตั้งประจันหน้ากัน โดยมีสวนและลานเล็กๆ ซึ่งมีเด็กวิ่งเล่นและขี่จักรยานเล่นกันอยู่

มองสำรวจแล้วชายหนุ่มก็อดนึกนิยมขึ้นมาจริงๆ ไม่ได้ ดูเหมือนเจ้านายที่นี้จะดูแลลูกน้องได้ดีไม่ใช่เล่น

อาคมทำเป็นไม่เห็นลูกกะตาช่างสังเกตที่ตัววัดผ่านทุกอย่างตรงหน้าอย่างรวดเร็วแล้วจึงก้มหน้าลงตามเดิม ไม่ใช่เรื่องประหลาดที่คนเราจะอยากรู้ อยากเห็น แต่สงสัย อยากรู้แล้วทำไมต้องปิดบัง อาคมยังไม่เข้าใจและไม่แน่ใจว่านี่จะจัดว่าเป็นพิรุณได้หรือไม่

“ไม่มีห้องเดี่ยวว่างหรอกนะ ชั้นต้องจัดให้นายพักกับคนงานคนอื่น”

อาคมไม่ได้ถามความสมัครใจ แต่บอกกล่าวให้คนงานใหม่รู้จักเอาไว้นั่น จากนั้นเขาจึงดับเครื่องยนต์ ลงจากรถแล้วหันไปโบกมือเรียกเด็กๆ ที่วิ่งเล่น ขี่รถจักรยานเล่นอยู่แถวๆ นั้น

“อ้าวเด็กๆ คุณลูกหว่าเขาชื่อขนมมาฝาก มารับไปกันเร็ว”

สิ้นเสียงประกาศ เด็กเกือบสิบคนทั้งตัวเล็กตัวใหญ่ก็วิ่งตรงเข้ามาหาอาคมด้วยสีหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มและความสุข

ผู้ชายที่ทำหน้าเฉยใส่แดนไกลมาตลอดทางยามนี้ฉีกยิ้มกว้างและพูดจาทักทายเด็กทุกคนอย่างสนิทสนม แดนไกลสังเกตว่าอาคมรู้จักเด็กทุกคน และจำได้ด้วยซ้ำว่าเด็กคนนั้นมีพี่หรือน้องไหม บางคน

ที่ได้ขนมไปหลายตุก็เพราะอาคมฝากไปให้พี่หรือน้องของเด็กนั้นด้วย
จากข้อนี้ทำให้แดนไกลยิ่งเตือนตนเองให้ระวังชายที่รู้จักคนงาน
รวมไปถึงครอบครัวของคนงานดียิ่งอย่างอาคม
เมื่อเด็กๆ ได้รับขนมเรียบร้อยแล้วก็วิ่งจากไป แต่ยังมีขนม
เหลืออีกมากในกระบะท้ายรถ
อาคมสั่งให้คนงานใหม่ถือแต่เป้เก่าๆ ของเขาเท่านั้นตามมา

3

อาคมนำคนงานใหม่มาทางเรือที่พักที่อยู่ขวามือ ห้องด้านล่างทุกห้องเปิดประตูออกกว้าง เด็กหลายคนวิ่งเข้าวิ่งออกในห้องเหล่านั้น หากคาดเดาไม่ผิด ห้องด้านล่างทั้งหมดคงเป็นส่วนที่กันเอาไว้ให้ครอบครัวที่มีลูกได้อยู่กัน นับเป็นความใส่ใจเล็กๆ น้อยๆ ของเจ้านายกระมังที่หวังดีไม่อยากจะให้เด็กวิ่งขึ้นวิ่งลงบันไดสูงๆ

ฮึ! หวังดีหรือ คนพวกนี้คงไม่ได้หวังดีอะไรหรอก คงแค่อยากจะซื้อใจคนงานเพื่อให้ทำงานให้ตนอย่างถวายหัว แล้วก็ไม่ต้องกังวลว่าจะต้องเสียเงินค่ารักษาพยาบาลถ้าเด็กมันชนจนตกบันไดลงมา ความคิดในแง่ร้ายสุดชั่วเกือบทำให้ปากของแดนไกลเบะออกเพราะอคติ ยังดีที่มีเด็กคนหนึ่งวิ่งตัดหน้าเขา ทำให้สติกลับมาสู่ตัวเสียก่อน เขาจึงไม่ได้ทำตนให้เป็นที่สงสัยออกไป

หนึ่งในเจ้านายพาแดนไกลขึ้นมาบนชั้นที่สามของเรือที่พัก ห้องริมสุดปิดประตูไว้ แต่ไม่ได้ล็อก แสดงให้เห็นว่าที่นี่ไม่เคยมีขโมย อาคมเปิดประตูไม้สีเข้มออกกว้างแล้วผายมือเชิญแดนไกลให้ก้าวเข้าไปสำรวจห้องก่อน

ในห้องขนาดสามคูณสามเมตรนี้มีเตียงสองเตียงวางเอาไว้ขนานกันคนละมุม เตียงฟากซ้ายที่ติดกับหน้าต่างดูจะมีคนจับจองเอา

ไว้แล้วเพราะมีฟูก หมอน และผ้าห่มขยุกขยุกกองอยู่กลางเตียง สิ่ง
ที่กระหว่างเตียงทั้งสองคือโต๊ะไม้ที่ดูแข็งแรง บนโต๊ะมีกองหนังสือผู้ชาย
วางอยู่ระเกะระกะ อาคมปรายตามองไปยังโต๊ะแล้วส่ายศีรษะอย่าง
ระอาสนิยมของหนุ่มคนงาน

“นายพักอยู่ห้องนี้ เพื่อนร่วมห้องชื่อจ้อย เดียวเลิกงานแล้วคง
ได้ทำความรู้จักกัน”

แดนไกลที่ยืนก้มหน้านิ่งพยักหน้าบอกว่าเขารับรู้

“งานของที่นี่เริ่มกันเร็ว แต่ก็เลิกงานเร็ว เราจะเข้างานกันตั้งแต่
เจ็ดโมงเช้าแล้วเลิกงานสามโมงเย็น ใครทำโอทีจะได้เงินเพิ่ม” อาคม
พูดไปเรื่อยๆ ไม่เร่งร้อน “เรามีสวัสดิการให้คนงานเป็นอาหารสามมื้อ
เช้าหกโมง กลางวันสิบเอ็ดโมง เย็นหกโมง ช่างๆ สำนักงานมีสหกรณ์
คนงาน ชาติอะไรไปซื้อที่นั่นได้ ลงบัญชีเอาไว้แล้วเอามาหักเงินตอน
สิ้นเดือนก็ได้ หรือจะซื้อสดก็ได้ ถ้าซื้อสดได้ลดอีกสิบเปอร์เซ็นต์ เจ็บ
ป่วย เกิดอุบัติเหตุเพราะงานเรารักษาให้ฟรี ที่พักหักเงินเป็นรายเดือน
แต่น้ำไฟฟรี”

ผู้ที่ก้มหน้าลงนับแผ่นกระดานไม้สี่เหลี่ยมซึ่งวางพาดตามขวางเป็น
พื้นห้องรู้สึกที่ไม่น้อยกับการดูแลคนงานของที่นี่ เท่าที่ฟังดูเจ้าของ
ที่นี่ก็ใจกว้างไม่ใช่เล่นๆ แต่...ใจกว้างกับคนงานไม่ได้หมายความว่า
ต้องเป็นคนนิสัยดีด้วยนี่!

“กฎของเรามี และคนงานทุกคนต้องรักษากฎอย่างเข้มงวดด้วย
กฎที่ว่าเขียนเอาไว้ที่ผนังในโรงอาหาร เย็นนี้นายก็คงเห็น อ่านหนังสือ
ได้รีเปล่าเรานะ”

แดนไกลเงยหน้าขึ้นมานิดแล้วยิ้มแหยๆ ให้อคคม เห็นดังนั้น
แล้วอคคมก็พยักหน้าด้วยเข้าใจว่ารอยยิ้มนั้นหมายความว่าบุรุษร่างบึก
แต่สมองไม่ใหญ่สมรูปร่างอ่านหนังสือไม่ออก “อ่านไม่ออกก็ไม่เป็นไร
ไอ้จ้อยมันอ่านคล่อง ให้มันอ่านให้ฟังก็แล้วกัน” พูดจบอคคมก็ขยับตัว

จากท่าสบายๆ มาเป็นท่าเตรียมพร้อมที่จะเดินออกไปจากห้อง แต่ก่อนไปเขายังไม่วាយหันมามองบุรุษที่เขายังไม่ไว้ใจนัก “วันนี้ก็พักให้สบายก็แล้วกัน พรุ่งนี้เริ่มงานแต่เช้า”

“ครับ” แदनไกลรับปากแข็งขัน ดวงตาที่มองพื้นนิ่งวาวแสงโรจน์ใช่! เขาจะเริ่มลงมือชำระแค้นตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป

แดนไกล มิลเลอร์ ลากสังขารเปื่อยๆ เหมือนฝรั่งแถวถนน
ข้าวสารกลับบ้านแม่ซึ่งอยู่ในซอยซอยหนึ่งของถนนสุขุมวิทเมื่อสองอาทิตย์ที่แล้ว

เหตุที่ทำให้ลูกครึ่งอเมริกัน-ไทยคนนี้กลับมาเยือนบ้านเกิดแม้ทั้งที่ไม่ได้บอกกล่าวกับครอบครัวทางนี้ก่อนก็เพราะเรื่องของ...หัวใจ

ชายฉกรรจ์วัยสามสิบสี่ปีไซ้ว่าจะไม่เคยผ่านการอกหักมาก่อน แต่ความรักที่ถูกทำลายลงคราวนี้มันกัดกินทั้งหัวใจและความเชื่อมั่นในตัวเองของแดนไกลอย่างที่สุด

อดีต แदनไกล มิลเลอร์ คือนาวิกโยธินซึ่งหน้าที่การงานกำลังรุ่งโรจน์ เป็นที่ล่ำลือกันหนาหูว่าปฏิบัติการใดที่มาอยู่ในมือของเขาไม่มีวันผิดพลาดเป็นอันขาด ทว่าชื่อเสียงของเขาไม่ได้ทำให้ความเป็นห่วงของแม่และน้องสาวลดน้อยลงเลย แม่กับน้องจะเกิดอาการกินไม่ได้นอนไม่หลับทุกครั้งยามเมื่อรู้ว่าเขาต้องไปปฏิบัติราชการ แม้ทุกครั้งที่เขาจะกลับมาอย่างปลอดภัย แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความเป็นห่วงของแม่และน้องลดระดับลงเลย ตรงข้ามมันกลับทวีมากขึ้นๆ จนสองสาวที่เขารักยิ่งร่วมกันกดดันแถมขอรับรองให้เขาลาออกจากราชการเสีย

เหตุผลของแม่และน้องคือรัก และเป็นห่วงในความปลอดภัยของเขา ดังนั้นหลังจากบอกรัดมาเนิ่นนาน เมื่ออายุครบสามสิบเอ็ด แदनไกลที่คิดจะลงหลักปักฐานเสียทีก็ตัดสินใจครั้งใหญ่ในชีวิต

เขาลาออกจากราชการแล้วหันมาร่วมลงทุนกับเพื่อนรุ่นพี่ที่

บริษัทรักษาความปลอดภัย

มอร์แกน เพื่อนรุ่นพี่ของเขาลาออกมาเปิดบริษัทรักษาความปลอดภัยเล็กๆ ก่อนที่แดนไกลจะลาออกหลายปี บริษัทของมอร์แกนไปได้สวยเพราะคอนเนกชันที่ดีกับทางราชการ ด้วยเหตุนี้มอร์แกนที่กำลังต้องการขยายบริษัทกับแดนไกลที่กำลังอยากได้ความมั่นคงในชีวิตจึงกลายมาเป็นคู่แข่งกันอีกครั้ง

มอร์แกนรับหน้าที่ดูแลเรื่องระบบรักษาความปลอดภัย รั้งงานและต่อรองเรื่องค่าตอบแทน ส่วนแดนไกล...แม้จะลาออกจากราชการเพื่อเลี่ยงการทำงานเสี่ยงภัยแล้ว แต่เขาก็ยังไม่ใคร่ขอการทำงานนั่งโต๊ะแบบการวางแผนงานให้ลูกน้องทำเท่าไร นานๆ ที่เขาจึงออกมายืดเส้นยืดสายด้วยการรับหน้าที่เป็นหัวหน้าבודติการ์ดที่จะรั้งงานดูแลคนสำคัญเวลาพวกนั้นอยู่ต่างบ้านต่างเมืองแก่เปื้อนบ้าง

การออกมายืดเส้นยืดสายทำให้แดนไกลได้พบกับคนที่เขาคิดจะร่วมชีวิตด้วย

อแมนด้าคือเจ้าของสกีรีสอร์ทในเมืองท่องเที่ยวแห่งหนึ่ง ครั้งแรกที่ได้พบสาวผมแดงประดู่เปลวเพลิงคนนี้แดนไกลก็รู้สึกสะดุดตาแล้ว ผิวขาวผ่องราวครีมสดของเธอขับให้เรือนผมสีแดงเพลิงนั้นยิ่งเจิดจ้า บุคลิกที่คล่องแคล่วว่องไว และรอยยิ้มที่แฉ่มแต่งใบหน้าอยู่ตลอดส่งให้บรรยากาศที่รายล้อมรอบกายเธอดูสดชื่น แจ่มใส

ยิ่งได้ร่วมประสานงานในการดูแลรักษาความปลอดภัยให้ครอบครัวนักการเมืองใหญ่ครอบครัวหนึ่งที่ทานไปพักร้อนในแคนาดา ยิ่งได้ใกล้ชิด ได้คุยกัน ความมั่นใจในตนเองผนวกกับรอยยิ้มเปิดเผย เสียงหัวเราะที่ดังสะท้อนไปทั้งหุบเขาก็ตราตรึงหัวใจเขาเอาไว้

ในวัยสามสิบสองปี แดนไกลไม่ใช่เด็กหนุ่มคลั่งรัก เขาโตแล้ว มีเหตุมีผล มีความยับยั้งชั่งใจ แต่เมื่อได้พบอแมนด้า ชายหนุ่มกลับรู้สึกเหมือนตนเองได้กลายเป็นเด็กหนุ่มอีกครั้ง เขาคิดว่าตนเองนั้นช่าง

โชคดีเหลือเกินที่การไปคุ้มกันครอบครัวนักการเมืองครอบครัวนั้นไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ เนื่องจากวางแผนและซักซ้อมกันมาดี เพราะตลอดเวลาที่อยู่ในรีสอร์ทแห่งนั้น จิตใจของเขามักจะลอยเลื่อนไปหาสาวผมแดงที่มีรอยยิ้มแสนเปิดเผยคนนั้นตลอดเวลา

หลังจากจบภารกิจโดยการส่งครอบครัวนักการเมืองดังถึงจุดหมายหรือเรียบร้อยแล้ว คนบ้างงานที่ไม่เคยมีวันหยุดแบบแดนไกลก็โทร. ไปบอกมอร์แกนว่าขอหยุดดีๆ แล้วจับเครื่องบินบินกลับไปทีรีสอร์ทแห่งนั้นทันที

อแมนด้าต้อนรับเขาอีกครั้งด้วยรอยยิ้ม สองอาทิตย์ของการพักร้อนเป็นช่วงเวลาแสนหอมหวานของหนุ่มสาวที่มีหัวใจตรงกันแดนไกลเคยมีความรักมาแล้วหลายครั้งหลายหน แต่ไม่เคยมีครั้งใดที่เขารู้สึกหิวบักหิวป่าขนาดนี้ เขารักในทุกๆ อย่างของเธอ อารมณ์ขันรอยยิ้ม กระต๊อๆ ที่ดึงดูดใจ รวมทั้งรอยสักรูปโลมาที่แก้มข้างซ้ายของอแมนด้าด้วย

วันหยุดจบลงไปอย่างรวดเร็วพร้อมคำสัญญาของหนุ่มสาวที่จะมาพบกันใหม่ในอีกสามเดือนข้างหน้า โดยคราวนี้อแมนด้าจะเป็นฝ่ายไปพบเขาเองที่บอสตัน

ความสัมพันธ์ทางไกลของหนุ่มสาวที่มีอาชีพต่างกัน พื้นเพไม่เหมือนกัน ดำเนินไปอย่างราบรื่นอยู่สองปี ในที่สุดแดนไกลก็คิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะขอคนที่เขารักแต่งงาน

แดนไกลขออแมนด้าแต่งงานได้แสงเทียน แหวนของเขาซื้อมาด้วยราคาเท่ากับเงินเดือนทั้งปีของเขา ที่เขาเลือกแหวนแพลงขนาดนี้ก็เพียงเพราะเขาอยากให้อแมนด้ารู้ว่าเขารักเธอมากเพียงไร

อแมนด้าหลังน้ำตาตกลงบนหลังมือของเขาเมื่อเขาบรจจสวมแหวนให้เธอ คือนั่นคือคำคืนแสนอ่อนหวาน แสนสุข ยิ่งกว่าคำคืนไหนๆ ที่เขาและเธอเคยมีร่วมกัน

แต่คำคืนแสนสนุขนั้นไม่จริง ความสุขสมหวังมลายหายไปดังหิมะ
ยามต้องแสงอาทิตย์ เพราะพอเช้า...เขาก็ตื่นขึ้นมาโดยไม่มือแมนด้า
อยู่ข้างกาย บนหมอนมีกระดาษแผ่นเดียววางเอาไว้แทนตัว

กระดาษนั้นมีข้อความว่า ขอเวลาให้ฉันอีกหน่อยนะคะแดน
แดนไกลไม่เข้าใจเลยว่ามันหมายความว่าอย่างไร ก็เมื่อคืนนี้
เธอตอบรับการแต่งงานของเขาแล้วมิใช่หรือ หรือว่าเธอเปลี่ยนใจ
เพราะอะไร ทำไม ในสมองของชายหนุ่มคิดหาเหตุผลลุ่นวาย ก่อนจะ
เริ่มติดต่อคนที่เขาอยากร่วมชีวิตด้วย แต่โทร. ไปทางมือถือก็ไม่ติด
ติดต่อไปยังที่ทำงานทางนั้นก็บอกว่าเธอลาพักร้อนอยู่ ใจของหนุ่มคลั่ง
รักเจียนจะคลั่งตายเพราะความหวังเอย

มอร์แกนเพื่อนรักเขานั้นแหละที่ช่วยมากล่อมให้หัวใจที่ร้อนรุ่ม
เย็นลง มอร์แกนว่ามันเป็นเรื่องปกติที่ผู้หญิงบางคนตกใจกลัวเมื่อถูก
ขอแต่งงาน ให้เวลาเธอสักนิด เชื่อมั่นในความรักที่มีต่อกัน แล้วทุก
อย่างจะดีเอง

เขาเชื่อ เขาพยายามนิ่งให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งที่ใจจริง
อยากแล่นไปหาแมนด้าที่สก็ร์สอร์ตเหลือเกิน

แดนไกลอดทนอยู่ได้เพียงสองอาทิตย์มอร์แกนก็รังเพื่อนของเขา
เอาไว้ไม่อยู่ ในที่สุดคนคลั่งรักก็กลับมายังสถานที่ที่เขาพบกับเธอเป็น
ครั้งแรก

ร็สอร์ตของแมนด้าดูเปลี่ยนไป แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงในทาง
ที่ดีขึ้น ก็แน่ละ ตั้งแต่คบค้ากันมา เมื่อแมนด้าปรึกษาเขาเรื่อง
ปรับปรุงร็สอร์ต แดนไกลจะให้คำปรึกษาก่อนแถมทำยด้วยการโอนเงิน
ให้เธอเสมอ ก็เขาจริงใจ จริงจัง ดังนั้นเมื่อเห็นคนที่เขารักลำบาก จะ
ใจดำไม่ช่วยเหลือเธอได้อย่างไร

เมื่อเขาแจ้งความจำนงขอพบเธอ พนักงานที่พรอนด์ก็มองเขา
อย่างแปลกๆ กิ่งกั้วกิ่งสมเพชอย่างไรชอบกล แดนไกลเกลียดสายตา

แบบนี้ฉันจึงตากลับ ทำพวกเธอต้องหลบตาแทบไม่ทันก่อนบอกกับ
เขาว่า

“คุณอแมนด้าไม่อยู่ค่ะ ไป...ไปฮันนี่มูน”

เหมือนถูกยิงจ่อศีรษะ แดนไกลซาไปทั้งตัว นาทิแรกที่ไต้ยีน
สมองเขาเหมือนถูกทำลาย คิดอะไรไม่ออก ได้แต่ยืนจ้องคนพูดหนึ่ง
และยังเห็นสายตาสังเวชมองตอบกลับมา

“นั่งก่อนดีไหมคะคุณ” พนักงานสาวคนที่ยิงเขาด้วยคำพูดเอื่อย
เบาๆ ก่อนเดินอ้อมฟรอนต์ออกมาแล้วยื่นมือหมายจะพุงเขาไปนั่ง
แต่แดนไกลเบี่ยงตัวหลบ

“อแมนด้าแต่งงานไปแล้วจริงหรือ กับใคร ยังไง”

พนักงานคนนั้นถอนหายใจ “คุณอแมนด้าแต่งงานแล้วจริงๆ ค่ะ
กับเจ้าของโรงแรม...” พนักงานพูดชื่อโรงแรมใหญ่ที่มีสาขามากมาย
ออกมา “ตอนนี้...ที่นี้ก็กลายเป็นสาขาของโรงแรมนั้นไปแล้ว”

นาที่นั่นแดนไกลบอกไม่ถูกว่าตนเองรู้สึกอย่างไร เสียใจ เสียตาย
โกรธ แค้น ใจงำ หรืออับอาย แต่เท่าที่จำได้ เขารีบเดินเร็วๆ ออกมา
จากที่นั่น ออกมาให้ไกลจากสายตาก็มองเขาอย่างสมเพช!

แดนไกลใช้เวลาไม่นานนักในการหาข้อมูลของผู้หญิงที่

เขารัก มือเขาสั่น กรามขบเข้าหากันแน่นเมื่อแน่ใจแล้วว่าเขาคือ
หนึ่งใน...เหยื่อของนักต้มตุ๋นที่ใช้ความสวยหลอกล่อผู้ชาย

เขาเพิ่งรู้ว่าริสอร์ตน่ารักของเธอนั้นไม่ได้สร้างขึ้นมาได้
ง่ายดาย มีผู้ชายเป็นสิบคนที่ร่วมลงเงินลงแรงไปในริสอร์ตแห่งนั้น
ผู้ชายหน้าตาดี การงานดีทั้งนั้นที่ตกหลุมเธอ นี่เขาควรจะได้ใจใช่หรือ
ไม่ที่ไม่ใช่ผู้ชายใจคนเดียว แต่มีเพื่อนร่วมอุดมการณ์เป็นสิบ!

แดนไกลเริ่มตีหม่นหนักตั้งแต่วันนั้น ตีมาให้ลึ้มความทรงจำบ้าง ที่
เคยมีส่วนร่วมกับอแมนด้า แต่ยิ่งตีก็ดูเหมือนว่าความทรงจำอันรวดเร็ว

จะยิ่งฝังลึก มอร์แกนเป็นห่วงเขามาก ทว่าก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากให้เวลาเขาพักนานเท่าที่เขาต้องการ

หลังจากจมอยู่กับขวดเหล้ามาเกือบเดือน สติที่เหลืออยู่น้อยนิด ก็หอบเอาแดนไกลบินข้ามฟ้ามายังประเทศแม่ เนื่องจากสติอันน้อยนิด รู้ดีว่า มีเพียงความรักของหญิงสองคนที่รักเขาจากใจจริงเท่านั้นที่จะเยียวยาหัวใจเขาได้

เมื่อมาอยู่กับแม่ กับน้อง แดนไกลก็เฝ้ากลัวแม่อีกต่อไป

อาการคล้ายคนติดเหล้าชนิดๆ ทำให้เขาล้าบากในช่วงแรกที่ต้องปรับตัว แต่เมื่อต้องหักดิบจริงๆ แดนไกลก็ใช้เวลาไม่นานในการกลับมาเป็นคนเดิม พอสติกลับเข้ามาสู่ตัวสมบูรณ์เต็มร้อยแล้ว หัวใจที่มีดบาดก็เริ่มมองเห็นความเปลี่ยนแปลงของน้องสาวคนเดียวของเขา

พันวลีดูไม่เหมือนน้องน้อยคนเดิมที่เขาเคยรู้จัก รอยยิ้มของเธอเปลี่ยนไป แววตาของเธอบางครั้งราวที่คิดว่าไม่มีใครสังเกตเห็น สร้อยเศร้า แล้ว...ไหนล่ะผู้ชายที่รักเธอยิ่ง ไหนกันผู้ชายที่เธอเคยคุยให้เขาฟังมาตลอดหนึ่งปีว่าน่ารักนักหนา แดนไกลถามน้องสาวในเย็นวันหนึ่ง

เธอปิดบังแววตาปวดร้าวเอาไว้ไม่มิดเมื่อเขาบังคับให้เธอมองตาเขาตลอด และเมื่อปิดเอาไว้ไม่ได้อีกต่อไป พันวลีก็ถลาเข้ามาใช้ไหล่ของเธอเป็นที่รองรับน้ำตา

ไม่ต้องบอกแดนไกลก็รู้ว่าต้องมีอะไรไม่ดีเกิดขึ้นสักอย่าง แต่พันวลีไม่ยอมบอกเขา ไม่ว่าจะซู่หรือจะปลอบ เธอก็ส่ายหน้าไม่ตอบทำเฉย แดนไกลจึงต้องไปหาคำตอบเอาจากเพื่อนสนิทของน้องสาวที่บ้านอยู่ติดกัน

‘โธ่...ถามมาได้ว่าไอ้สีมันเป็นอะไร มันก็อกหักนะสิจ๊ะพี่แดน’
ศรีสมร สาวเปรี้ยวซึ่งมีชื่อไม่สมกับการแต่งตัวเปรี้ยวจนเข็ดฟันเล่าให้

ผู้ที่เธอเห็นเสมือนพี่ชายแท้ๆ ฟังเป็นฉากๆ ‘ไอ้ผู้ชายบ้านนั้นมันจับไอ้ลิ เพื่อหลอกเอาไว้ใช้งานเห็นๆ ตอนที่ยังหวานนะ มันมารับไอ้ลิไปซ่อม บ้านให้มันทุกเย็นวันศุกร์ แล้วก็เอาไอ้ลิมาส่งคืนทุกเย็นวันอาทิตย์ มัน ขับรถกระหน่ำยังกับมันเป็นเจ้าของบ่อน้ำมัน ไม่ใช่ไร้ทับทิม แต่พอ บ้านมันเสร็จ พอแผนงานทำรีสอร์ทอะไรของมันเสร็จเท่านั้นแหละ มันก็เด็ดหัวไอ้ลิส่ง หายต่อมไปเลย

‘หมอนนะไม่ใช่คนสอดรู้สอดเห็นนะพี่แดน แต่หมอนเป็นห่วง เพื่อน ก็เลยขอให้เพื่อนที่อยู่ใกล้ๆ แถวนั้นสืบข่าวให้หน่อย’ ศรีสมรสูด ลมหายใจเข้าปอดลึกๆ หลายที ก่อนจบลงด้วยการทูปโต๊ะตั้งบั้ง เนื่องจากไม่ว่าจะสูดลมหายใจไปกี่เฮือกก็ดับความร้อนในอกไม่ได้ ‘ผล เป็นไงรู้ไหมพี่ ไอ้ต้นกล้าบ้ากามนั้นมันทิ้งไอ้ลิไปจับลูกสาวผู้ว่าซะแล้ว’

แดนไกลจำต้องระงับอารมณ์อย่างหนักเมื่อได้ฟังสถานการณ์ คຸ້ນๆ จากปากศรีสมรสูดที่ยิ่งเล่าก็ยิ่งใส่อารมณ์มากขึ้น

‘คนอะไรแบบนี้ก็ไม่รู้พี่แดน เท่าที่หมอนเคยถามไอ้ลิมัน มัน ทำงานให้ไอ้บ้านั้นโดยไม่เคยเรียกรังอะไรสักอย่าง เงินก็ไม่ได้ แล้ว ยัง...ยัง...’

กรามแกร่งบดเข้าหากันแน่นเพราะข้อมูลที่คนพูดพูดออกมา แบบมันปาก ยังไม่ทัน

ศรีสมรสูดยิ้มแหยๆ เมื่อต้นเกือบพูดเรื่องที่เหมือนจะเป็นการ ประจານเพื่อนตนเองออกมา เธอรีบยกมือไหว้ขอโทษขอโพยแดนไกล ยกใหญ่

‘ขอโทษนะคะพี่ พี่แดนอาจมองว่าหมอนปากเสีย ปากไม่มีหูรูด พูดอะไรทำร้ายเพื่อนตัวเอง แต่หมอนรับรองได้ว่าหมอนไม่เคยพูดเรื่อง นี้ให้คนอื่นฟัง ขนาดบ้านิจแม่พี่แดนมาถามหมอน หมอนยังไม่กล้าเล่า ไม่กล้าพูด ได้แต่เก็บความลับทั้งหมดอัดอยู่ในใจนี้ หมอนแค้นแทน ไอ้ลิมันจนแทบจะกระอักเลือดตายอยู่แล้ว

‘พีแดนไม่รู้ว่ไอ้สิมันจริงใจกับไอ้บ้านั้นขนาดไหน มันบอก
หมอนเสมอว่บ้านของมันตอนนี้รื้อส่วนไหนออกมาแล้ว ตอนนี่สร้าง
ใหม่ไปถึงไหนแล้ว มันเล่าให้หมอนฟังเป็นฉากๆ ว่ไอ้บ้านั้นพามันไป
ดูที่สร้างรีสอร์ท เคบินไม้ติดลำธารสวยม่่ากก และมันจะสร้างเคบิน
แบบนี้กระจายห่างๆ กันเพื่อเปิดเป็นรีสอร์ท’ ศรีสมรถอนหายใจหนึ่ง
เฮือกพร้อมกับส่ายหน้าไปด้วย ‘หมอนพยายามเตือนไอ้สิมันแล้วว่
อย่าเพิ่งเทจนหมดใจ อย่าเพิ่งทุ่มจนหมดตัว แต่ไอ้สิมันเชื่อหมอนที่ไหน
มันทุ่มทุกอย่าง ทั้งสมอง ทั้งแรง ทั้งเงิน...ทั้งตัว...’

แม้ประโยคสุดท้ายศรีสมรจะพูดด้วยเสียงเบาเกือบกระซิบ แต่
แดนไกลยังได้ยินชัดเจน หัวใจเขาเหมือนถูกบีบ เพราะไม่คิดเลยว่าทั้ง
เขาและน้องสาวจะมาพบเจอสถานการณ์อย่างเดียวกัน โง่เหมือนกัน!

ดีเท่าไรแล้วที่พันวิลีเข้มแข็งหนักแน่นกว่าเขา เธอจึงไม่ได้เตลิด
เปิดโปงไปเหมือนที่เขาเป็น ทว่าเท่าที่ได้ฟังมา แดนไกลก็คิดว่าน้อง
สาวเขาเสียไปมาก...มากกว่าเขามากมายหลายเท่ากัน!

‘ยิ่งคิดหมอนก็ยิ่งแค้น นี่ถ้าหมอนเป็นพีแดนนะ หมอนจะตาม
ไปถล่มบ้านมัน บ้านที่ไอ้สิเป็นคนสร้าง แต่ดันกลายเป็นเรือนหอของ
คนอื่นหน้าตาเฉย หมอนจะถล่มมันให้ราบเป็นหน้ากลองเลย’

แดนไกลรู้ดีว่ศรีสมรก็แค้บเขี้ยวเคี้ยวฟัน ก่นด่า สาปแช่ง
ไอ้หมอนนั้นด้วยความโมโหไปอย่างนั้นเอง แต่ความโมโหของเธอดันไป
กระทบใจดำๆ ของคนฟังเข้าอย่างจัง

มือใหญ่กำเข้าหากันแน่น ไม่ได้ฟังสิ่งว่ศรีสมรพูดอีกต่อไป ใน
เมื่อตอนนี่แดนไกลรู้แล้วว่ตนเองจะทำอะไรเพื่อแก้แค้นแทนน้องสาว
ได้บ้าง

**แดนไกลรู้ว่มีบุคคลอื่นเข้ามาในห้องตั้งแต่ก่อนที่ประตู
จะแง้มเปิดเสียอีก**

แผ่นกระดาษที่ปูเป็นพื้นเรือนลั่นเมื่อเท้าคนไปเหยียบเข้า เขาต้องไม่ลืมเรื่องนี้ในเวลาลงมือปฏิบัติการ ชายหนุ่มที่แสรังทำเป็นนอนเตือนตนเอง

“เฮ้ย! นี่หลับอยู่หรือ” จ้อยเพิ่งรู้วันนี้เดี๋ยวนี้เองว่าตนเองมีเพื่อนร่วมห้องแล้วเลยไม่อยู่แย่งขนมนมเนยกับเด็กๆ ช้างล่าง แต่วิ่งขึ้นมาดูหน้าเพื่อนร่วมห้องที่เด็กๆ ต่างกล่าวขวัญว่าตัวใหญ่ยักษ์กับยักษ์แทน “โอ้โฮ! ตัวใหญ่ยักษ์ยักษ์จริงๆ ้วย” หนุ่มร่างเล็กผิวดำล้าอุทานลั่นเมื่อกวาดตามองคนที่นอนอยู่บนเตียงแล้วพบว่าเท้าของเพื่อนร่วมห้องคนใหม่ยาวเลยเตียงออกมาตั้งคืบ

แดนไกลปรี๊ดตาขึ้นมาราวเกียดร้าน ก่อนทำตาโตตื่นๆ เมื่อเห็นเพื่อนร่วมห้อง

“โอ้จ้อยเห็นดังนั้นก็ยิ้มแผล่เข้าไปตามประสาคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี...ดีเกินไป เพราะโอ้จ้อยได้ชื่อว่าเสือก สอด และแสบไปทั่ว

“ฉันชื่อจ้อย แกละชื่ออะไร”

ผู้ที่ต้องสวมบทบาทคนสติปัญญาต่ำกว่ามาตรฐานบั้นหน้าให้เอื่อที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก่อนยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าตนเอง “ชื่อ ชื่อฉันหรือ”

จ้อยหัวเราะแล้วพยักหน้า “เออ ก็แกนั่นแหละ ชื่ออะไร”

“แดน”

“แหม ชื่อเป็นฝาหรั่ง” จ้อยวิจารณ์ก่อนหรือตาลงแล้วมองกวาดไปทั่วร่างสูงที่ยังคงนอนอยู่อีกครั้ง สันดานเสือก สอด และแสบเริ่มทำงาน “แกเป็นฝรั่งรีเปลวจะถึงได้ตัวใหญ่แบบนี้ เอ...มันเรียกว่าอะไรนะ ครึ่ง ครึ่ง เออ! ลูกครึ่ง”

แดนไกลเกือบสะดุ้งเพราะเรื่องที่คนอื่นไม่ทัก แต่เพื่อนร่วมห้องที่เจอเขาเพียงนาทีเดียวกลับทักขึ้นมา

“อ้าว! ว่าไงวะ” จ้อยถามย้า แต่เมื่อแดนไกลยิ้มแหๆ ไม่ตอบความก็เดาไปเรื่อย “ไม่ต้องอาย เป็นลูกครึ่งนะเท่า่จะตาย มีหวังสาวๆ

แถวนี้คงกรีดแถม แต่อย่างนะเว้ย อย่าได้ฟันแล้วทิ้งๆ ขว้างๆ นาย
ที่นี้ใจดีก็จริง แต่ไอ้เรื่องกฎ นายก็เข้มงวดมาก”

“กฎ?” แดนไกลขมวดคิ้ว ทำเป็นสงสัยก่อนถาม “กฎอะไรหรือ
พี่”

พอถูกคนตัวใหญ่ร่ายยักษ์เรียกตนว่าพี่ ไอ้จ้อยก็รู้สึกทราบดีกับว่า
ตนเองตัวใหญ่ขึ้นสิบเท่า สูงขึ้นอีกสิบเซ็นต์ มันทำสีหน้ากระหยิ่มแล้ว
ร่ายยาว “กฎเหล็กไว้ยะ อะไรพะ นี่คุณอาคมเขาไม่ได้บอกแหวหรือเรื่อง
กฎ เอ...ปกติคุณอาคมเขาเข้มงวดเรื่องกฎอะไรนี้จะตาย เรียกว่าต้อง
ท่องกฎสี่ข้อให้ได้ก่อนถึงจะรับทำงานด้วยซ้ำ แล้วทำไม...”

ก่อนที่คนบ้านน้ำลายจะได้มีโอกาสพูดต่อ แดนไกลที่เริ่มเมื่อยหู
แล้วก็เข้าเรื่อง “เขาบอกจะให้ถามพี่”

“อ้อหรือ” คราวนี้ไอ้จ้อยยิ่งวางเขื่อง พาร่างเล็กที่หยุดโตเมื่อ
อายุสิบหกปีไปนั่งที่เตียงยุ่งๆ ของตน “คุณอาคมคงรู้ว่าพี่เป็นคน
กว้างขวาง คงแนะนำสั่งสอนแก่ได้ ถึงได้ทิ้งแก่ให้เป็นภาระของพี่ วางใจ
ได้อันนี้เอง กฎที่นี้ท่องง่ายๆ แต่ทำไม่ง่ายหรือกนะขอบอก”

ผนังสีขาวด้านหนึ่งของโรงอาหารเขียนกฎเหล็กประจำ

สวนสุขุมลเอาไว้ด้วยสีดำ ตัวหนังสือใหญ่โต แดนไกลที่เดินตามจ้อย
มาตั๋อยๆ จึงเห็นได้แต่ไกล

สด สะดวก สะอาด ซื่อสัตย์

แดนไกลลอบเบาะปากเพราะกฎที่จ้อยเพิ่งอธิบายให้เขาฟัง

สด! หมายถึงเงินเดือนที่นี้จ่ายเป็นเงินสด ไม่มีการผ่อนผัน วัน
ที่สามสิบตรงเป็งจะได้เงินกันทุกคน และเมื่อทางสวนจ่ายเงินตรงเวลา
ให้คนงาน คนงานก็ต้องจำเอาไว้ให้ดีกว่าเงินกู้ หรือสินค้าที่ซื้อเป็น
เงินเชื่อกับทางสหกรณ์ไว้ เมื่อถึงกำหนดเวลาต้องชำระให้ตรง ไม่งั้น
ทางสวนจะหักเงินเดือนเดือนถัดไปของท่านเพื่อชำระแทน

สะดวก การเดินทางไปมาระหว่างสวนกับในเมือง ทางสวนมีรถ
รับส่งเป็นเวลาและตรงเวลา หากคนงานมาขึ้นรถไม่ทันต้องหาทางมา
ให้ทันเวลาเข้างาน สายสามสิบนาทีถือว่าสายครึ่งวัน

สะดวก อันนี้คงไม่ต้องอธิบายนะ

ข้อสุดท้าย! เป็นกฎที่สำคัญที่สุด ทางสวนจะไม่อภัยให้คนงานที่
ลักลอบนำสินค้าของสวนออกไปขาย ขโมยของเพื่อนคนงานด้วยกัน
หรือโกหก ใสร้ายกันเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว โทษทัณฑ์ที่จะได้รับคือ
การไล่ออกสถานเดียว

4

ใกล้จะหกโมงเย็นแล้ว ภายในโรงอาหารซึ่งเป็นโรงเรือนกว้างๆ มีผนังเพียงด้านเดียวเพื่อกันระหว่างครัวกับส่วนรับประทานอาหารของคนงานจึงคึกคักเต็มไปด้วยผู้คน

แดนไกลและจ้อยกลายเป็นจุดเด่นทันทีที่เดินเข้าไปนั่งที่โต๊ะประจำของจ้อยซึ่งอยู่มุมในสุด ใกล้ตู้วางอาหารซึ่งอยู่ถัดจากหม้อใหญ่สองหม้อที่ตอนนี้ยังปิดอยู่ เพราะยังไม่ได้เวลาเสิร์ฟอาหาร

หนุ่มๆ มองคนงานใหม่อย่างประหม่น ส่วนสาวๆ ทั้งสายตาให้คนงานใหม่ที่มีรูปร่างลำสันสูงใหญ่กันเป็นแถวๆ แต่แดนไกลไม่ได้หลุดออกจากแคร็กเตอร์ที่สร้างเอาไว้ เขาก็มหันหน้าลงมองแต่พื้น ส่งยิ้มแหยๆ ให้เพื่อนบางคนของจ้อยที่เข้ามาทักทาย และทำเป็นไม่เห็นเมื่อจ้อยส่งซิกว่าคนงานใหม่คนนี้สมองไม่ค่อยเต็มเต็งสักเท่าไร

หกโมงตรงเผง หม้อร้อนๆ สองหม้อที่ภายในมีแกงหม้อหนึ่งและต้มจืดหม้อหนึ่งก็ถูกเปิดออก ครั้นกรุ่นกำจายเป็นเสมีอนเครื่องหมายประกาศว่าครัวเปิดแล้ว

เสียงจ๊อกแจ้กจอบแจของคณงานยิ่งดังขึ้นเมื่อทุกคนกรูเข้ามาทางด้านหลังของแดนไกลเพื่อมารับอาหาร

คณงานทุกคนจะได้รับข้าวหนึ่งจานซึ่งคณงานจะเป็นผู้ตักเอาเอง

ไม่อิ่มเต็มได้ ต้มจืดหรือแกงอย่างใดอย่างหนึ่งหนึ่งถ้วย และอาหารอีกสองอย่างแล้วแต่จะเลือก นับว่าทางสวนสุขุมาลießงคนงานได้อิ่มหน้าก็สมแล้วที่จ้อยบอกว่าไม่เคยมีใครคิดละเมียดกฏเลย เพราะทำงานที่นี้กินอยู่อย่างสุขสบาย แล้วจะหาเรื่องถูกล้อออกไปทำไม

แดนไกลเลือกต้มจืด ไข่เจียว และผัดผักมารับประทาน เขาก็หันมาก้มตากินโดยไม่ได้สนใจเสียงกระช้ำหรือเสียงแซวจากผู้หญิงโต๊ะข้างๆ ว่าจ้อยตอปากต่อคำแทนจนถูกผู้หญิงหนึ่งในพวกนั้นด่าว่าแสบแต่จ้อยไม่โกรธที่ถูกรว่าเลยสักนิด ชายผิวคล้ำร่างเล็กยิ้มแต่รับคำด่าแต่โดยดี ทำให้แดนไกลได้รับรู้ว่าเพื่อนร่วมห้องของเขานั้นมีพื้นนิสัยเป็นคนร่าเริง อารมณ์ดี ทั้งยังไม่เคยถือโทษโกรธใคร ซึ่งหากว่าตอนนี้เป็นสถานการณ์ปกติ เขาคงพอใจและคบหาจ้อยได้ไม่ยาก แต่ในเมื่อเขามาที่นี้ด้วยเป้าหมายบางอย่าง การอยู่ในกรอบแคบๆ ของตนเองไม่สมาคมกับใครดูจะดีกว่างานที่ต้องทำมากที่สุด

“แกนี่พูดน้อยเนอะ”

เมื่อแบกท้องกลับมาถึงห้องพัก จ้อยก็ทิ้งตัวลงนอนกางแขนขาขาบนเตียง แล้วทักเพื่อนร่วมห้องที่นั่งจัดเสื่อผ้าเข้าตู้พลาสติกที่ตั้งอยู่บริเวณปลายเตียง แต่เมื่อทักแล้วเพื่อนไม่ตอบ ยังคงจัดของต่อไปราวไม่ได้ยินคำพูดของเขา จ้อยก็ขยับกายมาเป็นนอนตะแคง จ้องคนที่รื้อเสื่อผ้าออกมากองบนเตียงแล้วพับอย่างเป็นระเบียบ ก่อนจะรื้อ...แล้วพับใหม่คล้ายเสื่อผ้าไม่เรียบตั้งใจสักที

เห็นอาการแปลกๆ ของเพื่อนร่วมห้องแล้วจ้อยก็พิมพ์ออกมา “เออเนอะ โลกเราช่างยุติธรรมอะไรเช่นนี้หนอ คนฉลาดอย่างเราดันมีหน้าตาไม่สมประกอบ ส่วนคนหน้าตาดีตื่นสติปัญญาไม่สมประกอบ”

แดนไกลจำต้องกัดริมฝีปากด้านในเอาไว้เพื่อไม่ให้แผลงพูดอะไรออกมา

“นี่! แกพับแล้วรื้อ รื้อแล้วพับ แบบนี้เมื่อไหร่จะพับผ้าเสร็จวะ โอ๊ย เห็นแล้วรำคาญ” เมื่อมองแดนไกลพับแล้วรื้อเสื้อผ้าพับใหม่หลายครั้งเข้า จ้อยคนชอบแสร้งลุกขึ้นจากเตียงแล้วมาแย่งเสื้อไม่กัตัว ในมือแดนไกลไปใส่เอาไว้ในตัว

“ยังไม่เรียบร้อย” แดนไกลแก้งทำเอ้อ เป็นเหตุให้จ้อยครางอ้อย

“นายหนอนาย ภูหนอกู ทำมายยยยถูกต้องมาคอดูแลยกษ์ ปัญญาณีด้วยพะ!”

นัยน์ตาสีแปลกของแดนไกลสุกใสเพราะความขบขันกิริยาคล้ำยอ่อนนอกอ่อนใจของจ้อย

“ไป ไปอาบน้ำกัน ใสเสื้อผ้านะเลิกพับได้แล้ว รีบๆ อาบน้ำแล้วนอนดีกว่า พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้า เดียวตื่นไม่ไหว สายตั้งแต่วันแรกละก็มีหัวง...” จ้อยไม่ได้บอกโทษของผู้ไปทำงานสายตั้งแต่วันแรก แต่กลับดึงแขนแดนไกลให้ลุกขึ้นมาจากเตียงแล้วลากไปที่ตู้เสื้อผ้าของเขา หยิบชิ้นสีเขียวสดใส่ที่ภายในมีสนูปู ยาสีฟัน แปรงสีฟัน และยาสระผมออกมา

จ้อยสำรวจแล้วว่าของในกระเป๋าไปโทรมมีเพียงแปรงสีฟันที่หัวแปรงบานยิ่งกว่ากลีบดอกไม้จึงยื่นชิ้นส่วนตัวของเขาให้แดนไกลถือ “วันนี้เราคงต้องใช้ของพวกนี้ร่วมกันก่อน พรุ่งนี้ฉันค่อยพาแกไปซื้อของใช้ส่วนตัวที่สหกรณ์ แกดงไม่รังเกียจที่จะใช้ของร่วมกับฉันใช่ไหม”

แดนไกลยิ้มเห็นฟันทั้งสามลิบสองซี่ให้ความมีน้ำใจของจ้อยพร้อมสายหน้าแรงๆ หลายที่

ใส่จ้อยที่คิดว่าตนกลายเป็นพี่เลี้ยงดูแลเด็กสายหัว บ่นพึมพำอย่างอ่อนใจ “เออ...แกนะไม่รังเกียจแน่ละ เพราะแกมันไม่มีอะไรเลย ชกมก ยิ่งกว่าฉันอีก ฉันสิ เป็นฉันต่างหากที่ต้องรังเกียจแก นี่แกดงไม่ได้เป็นโรคติดต่ออะไรใช่ไหมไอ้แดน” ประโยคสุดท้ายจ้อยถามแดนไกล

เสียงดัง แต่คำตอบที่ได้รับคือรอยยิ้มพิมพ์ใจแบบเด็กปัญญาอ่อนที่ยิ้มมองก็ยิ่งทำให้จ้อยไหลห่อคอตก และเอาแต่พิมพ์้า

“กรรมของกู กรรมแต่ๆ”

มืออาหารเย็นวันนี้ไม่ได้เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและรอยยิ้มเหมือนเคย สาวน้อยที่เคยหาเรื่องโน้नเรื่องนี้มากุยเป็นสีสันให้หนุ่มทั้งสองได้ยิ้มเงียบกริบเหมือนกับจมอยู่ในโลกของตนเอง

ต้นกล้าเหลืองมองน้องสาวที่เอาแต่เขี่ยข้าวในจานไปมานอกจากไม่เจริญอาหารแล้วยังดูเศร้าซึ้งอีกต่างหาก

จนเมื่อทนเห็นน้องเป็นแบบนี้ไม่ได้อีกต่อไป ชายหนุ่มก็วางข้อนล้อมในมือลงแล้วพูดกับน้องสาวตรงๆ “หว่า พี่รักและหวังดีกับหว่านะ ถึงได้คิดจะส่งหว่าไปเรียนต่อ รักและหวังดีจริงๆ”

บุรุษเจ้าของสวนสุขุมาลมีนิสัยเหมือนพ่อของเขาไม่มีผิด ตรงและชัดเจน จนทำให้ผู้ฟังมือสัน ขอบตาร้อนผ่าวขึ้นม่ออีก

“แต่หว่าไม่ยอมกไป หว่าอยากอยู่ที่นี่ หว่าสู้สุดส่ำหยังนเรียนจนจบเร็วกว่าคนอื่นๆ เขาคั้งปีนี้ก็เพราะอยากกลับบ้าน หว่าไม่ยอมเหงา ไม่ยอมอยู่คนเดียวอีกแล้ว” พอเสียงสันๆ พุดลิ่งที่อยู่ในใจจนน้ำตาก็ลิ่งหล่นลงม่อกระทบจานข้าว วาปีเงยหน้าซึ่งมีคราบน้ำตาเป็นทางขึ้นสบตาพี่ชาย แวดตาเธอเหมือนเด็กหลงทางที่กำลังขอพักอาศัยในบ้านของคนแปลกหน้า

เห็นดั่งนั้นแล้วต้นกล้าก็ถอนหายใจ

น้องสาวคนเดียว ญาติใกล้ชิดคนเดียวของเธอ มีหรือที่ต้นกล้าจะไม่รัก แต่...มันก็มีเรื่องสำคัญที่คนตรงและชัดเจนไม่อาจพุดออกไปได้เหมือนกัน ทว่าเขาค็เชื่อว่าเขาคัดสันใจไปในทางที่ดี เหมาะสม และรอบคอบที่สุด แม้จะต้องทำให้น้องน้อยใจบ้าง เสียใจบ้าง ก็ยังดีกว่าปล่อยยให้เธอได้รับอันตรายมิใช่หรือ

พอคิดถึงอันตราย เรื่องวาปีฎกกระซำกกระเป่ากลางตลาดที่
อาคมเล่าให้ฟังเมื่อเย็นก็ทำให้ตื่นกลัวข่มความสงสารน้องลงแล้วว่า
เสียงแข็งเข้าไป “พูดอะไรเป็นเด็ก ๆ นะหว่า หว่าโตแล้วนะ อายุก็
ยี่สิบเอ็ดแล้ว แต่ทำไมยังชอบทำตัวเป็นเด็กสามขวบที่รำร้องจะกลับ
บ้านเมื่อถูกส่งเข้าโรงเรียนอนุบาลตลอด”

“ที่หว่านี้เป็นแบบนี้ก็เพราะว่าหว่าไม่เคยอยู่บ้านนะสิคะ พี่ต้นกับ
อาคมส่งหว่าไปเรียนโรงเรียนประจำที่เชียงใหม่ตั้งแต่พ่อกับแม่เสีย หว่า
เข้าใจจะว่าตอนนั้นพี่ต้นยังเด็ก อาคมกำลังเศร้าโศก รวมทั้งคงไม่รู้วิธี
เลี้ยงเด็กเท่าไร แต่ต้องดูแลพี่ต้นกับสวนนี่ก็คงเกินกำลังแล้ว หว่า
เข้าใจ เข้าใจทุกคน แต่ในความเข้าใจก็ยังคงน้อยใจไม่ได้ แต่พี่ต้นคง
ไม่เข้าใจอะไรเหมือนหว่าหรอกคะ เพราะพี่ต้นไม่ได้เป็นคนถูกผลักไส
ให้ไปอยู่ไกลแสนไกล พี่ต้นไม่ได้เป็นคนที่ถูกทิ้ง”

ต้นกล้าเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ มือที่อยู่บนตักกำเข้าหากัน ทุก
ครั้งที่น้องสาวพูดเรื่องถูกทิ้งด้วยแหวดาศร่ำสร้อยเดียวดาย เขาเป็น
ต้องรู้สึกผิดทุกที “ไม่มีใครทิ้งหว่าอย่างที่หว่าคิดนะ ทุกคนรักและ
หวังดี...”

“ดูเหมือนคำว่ารักและหวังดีจะเป็นประโยคสวยๆ ที่ใช้ผลักไส
ใครสักคนให้ออกไปจากชีวิตพี่น้องคะ ขอโทษเถอะคะ หว่าเบื่อ เบื่อ
คำสวยๆ พวกนั้นแล้ว ถ้าพี่ต้นไม่รักหว่า ไม่ต้องการหว่า บอกมาตรงๆ
ก็ได้คะว่าไม่ชอบเห็นหว่าเดินไปเดินมาขวางหูขวางตาพี่ บอกแค่นั้น
หว่าก็ไม่หน้าด้านอยู่ต่อแล้ว” วาปีฎบประโยคด้วยการยกมือทั้งสองขึ้น
ปิดหน้าแล้วร้องไห้โฮ

หัวใจคนมองอ่อนโยน กับคนที่รัก...ผู้ชายเข้มแข็งก็อ่อนแอได้
เสมอ “หว่า...” ต้นกล้าเรียกเสียงเบาๆ ก่อนลุกจากเก้าอี้แล้วเดินอ้อม
โต๊ะกินข้าวขนาดสี่คนนั่งมายังเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับที่นั่งเขา เพียงแค่
ชายหนุ่มวางมือบนหัวไหล่ที่สั่นสะท้านเพราะแรงสะอื้น น้องสาวชี้แยะ

ของเขาก็ผวาเข้ากอดเอวร้องโยเยเป็นเด็ก ๆ

“ทำไมพี่ดันไม่รักหว่า ไม่ต้องการหว่า เรามีกันแค่สองคนพี่น้อง
ไม่ใช่หรือคะ พี่ดันรักหว่าน้อย ต้องการหว่าน้อยไม่ได้หรือ หว่าตัว
เล็กนิดเดียว ต้องการพื้นที่ในการอยู่อาศัยไม่มากหรอกคะ หว่ารับรอง
ว่าถ้าพี่ดันไม่ต้องการเห็นหน้าหว่าตอนไหน หว่าจะรีบหลบไป หว่า
สาบานว่าหว่าจะไม่ทำให้พี่ดันต้องรำคาญแน่ นะคะ...ให้หว่าอยู่ด้วย
หว่าไม่ยอมไปไหนอีกแล้ว นะคะพี่ดัน”

ลำคอตันกล้าแห่งผาก สงสารน้องสาวใจแทบขาด อาการ
เหมือนเด็กขาดความอบอุ่นนี้จะกำเริบขึ้นมาทุกครั้งที่ว่าปิกกลับมา
บ้านช่วงปิดเทอมใหญ่แล้วต้องกลับไปเรียนต่อ เมื่อยังเด็ก วาปีเคย
พยายามต่อรอง ขอเรียนมัธยมปลายในโรงเรียนประจำจังหวัด ให้เธอ
อยู่ประจำก็ได้ แต่ขอกลับบ้านทุกเสาร์-อาทิตย์ ทว่าเธอก็ไม่เคยได้รับ
ในสิ่งที่เธอเรียกร้อง เพราะช่วงนั้นงานที่สวนยุ่งมาก ทั้งอาคมและ
ตันกล้าเหนื่อยสลายตัวแทบขาดทุกวัน สองหนุ่มู้ดีว่าไม่มีวันเลี้ยงวาปี
ได้จึงตั้งใจส่งไปอยู่โรงเรียนประจำไกลๆ ชะ เพื่อจะได้ไม่พะวักพะวน
และมีสมาธิในการทำงานเต็มที่

สองหนุ่มไม่รู้ว่าสิ่งที่พวกเขาคิดว่าดีแล้วจะก่อให้เกิดแผลขึ้นใน
หัวใจของสาวน้อย การถูกปฏิเสธทำให้วาปีคิดว่าไม่มีใครรักและ
ต้องการเธออย่างแท้จริง

ตันกล้าอยากมอบความรักให้เธอ ให้มากๆ ให้สมกับที่น้องสาว
คนนี้ไม่เคยได้จากพี่ชายที่ไม่เอาไหน แต่สถานการณ์อันตรรายแบบนี้
ความรักความเป็นห่วงยิ่งบอกให้เขาผลักดันเธอไปให้ไกลๆ อีกครั้ง

“หว่าจำเอาไว้นะว่าคำว่ารักและหวังดีที่ออกจากปากพี่ มันเป็น
ความรู้สึกในใจของพี่จริงๆ พี่รักหว่าจริงๆ ห่วงหว่าจริงๆ พี่ถึงได้อยาก
ให้หว่าไปเรียนต่อ”

วาปีเงยหน้าเปราะระน้ำตาขึ้นมองพี่ชายแล้วสะอื้นอีก ตันกล้า

จำต้องทอดสายตาไปทางอื่น ไปให้ไกลจากภาพที่กรีดหัวใจเขา “หว่า
อยากเปิดโรงเรียนอนุบาลไม่ใช่เหรอ คนที่จะเป็นอาจารย์ใหญ่ เป็น
ผู้อำนวยการโรงเรียนได้ต้องมีความรู้ มีความสามารถที่ทุกคนยอมรับ
อีกทั้งยังต้องมีบุคลิกเป็นผู้ใหญ่ พ่อแม่ผู้ปกครองเด็กจะได้เชื่อถือ แต่
ดูหว่าสิ หว่ายังร้องไห้แงเป็นเด็กๆ อะไรก็ไม่รู้ แบบนี้ใครเขาจะกล้า
ฝากลูกให้หว่าดูแล”

เสียงนุ่มๆ ประโยคที่ล้วนแล้วแต่มีเหตุมีผลคงเข้าไปปรึกษา
เยียวยจิตใจของวาปีได้แน่ ถ้าเพียง...ถ้าเพียงพี่ชายจะไม่หลบตาเธอ
คนพูดจริงเขาหลบตากันหรือ ไม่หรือก มีแต่คนโกหกเท่านั้นที่ไม่ยอม
สบตาคู่สนทนา

เพราะคิดในแง่ร้ายแบบนั้นวาปีจึงยิ่งร้องไห้กระซิก แต่เธอไม่
ขอร้อง ไม่อ้อนวอนพี่ชายอีกแล้ว ประสบการณ์ที่ผ่านมาบอกเธอ ลง
ว่าพี่ชายตกใจทำอะไร ไม่มีเสียละที่เขาจะยอมผ่อนผัน ในเมื่อเขา
ต้องการผลักไสเธอออกไปจากชีวิตเขา...เขาก็ต้องทำ และทำได้แน่

มือทั้งสองที่เกาะแผ่นหลังพี่ชายอยู่จู่ๆ ก็คล้ายกับหมดเรี่ยว
หมดแรง มันตกลงมา พร้อมกับเสียงสะอื้นที่ค่อยๆ ขาดหาย

นั่นเป็นกิริยาของคนหมดแรงใจ แต่ดูเหมือนต้นกล้าจะไม่ได้คิด
แบบนั้น เขากลับเห็นว่าการที่น้องหยุดร้องให้แล้วเป็นเครื่องหมายว่า
เธอยอม เธอเข้าใจแล้ว เขาจึงยกมือขึ้นลูบศีรษะเธอเบาๆ

“เด็กดีของพี่ เชื้อพี่นะ อังกฤษนะน่าอยู่จะตาย เมืองเขาสวย
สะอาด มหาวิทยาลัยที่พี่เลือกเอาไว้ให้ก็น่าอยู่น่าเรียน...”

วาปีไม่คิดจะฟังพี่ชายพูดให้จบ ทุกสิ่งที่พี่หามาให้เธอ เธอรู้ดีว่า
มันเป็นสิ่งที่ดีที่สุดเท่าที่เขาจะหาได้เสมอ แต่พี่ไม่ได้รู้เลยว่าสิ่งที่น้อง
ต้องการจริงๆ คืออะไรกันแน่ วัตถุหรือสิ่งของไม่ได้ทำให้เธอยินดีเท่า
การที่เขากอดเธอแน่นๆ หนึ่งครั้งด้วยซ้ำไป

“คะ หว่าทราบแล้ว พี่ต้นจะให้หว่าไปเมื่อไหร่คะ”

พอเห็นน้องยอมรับการตัดสินใจของตนแล้ว ต้นกล้าก็ดึงสายตากลับมามองน้องสาวที่ขยับออกไปจากพุงเขาแล้วพยายามเข้ดน้ำตาออกจากใบหน้าด้วยมือของตัวเอง “อีก...สอง...เดือน” เพราะความใจอ่อน เพราะความสงสารน้องแท้ๆ ถึงได้ทำให้เวลาสองสัปดาห์กลายเป็นสองเดือน

ต้นกล้าถอนหายใจยาวเมื่อคิดว่าความสงสารของเขาอาจทำให้เกิดเรื่องได้ สองเดือนต่อจากนี้เขาคงต้องคอยดูแลน้องสาวคนเดียวอย่างใกล้ชิด

เขารักเธอขนาดนี้...แต่เธอก็คงไม่รู้เลยสินะ

ตำแหน่งงานที่แดนไกลได้รับช่างเป็นตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม

กับเขาเอาเสียเลย ปกติแล้วเขาชอบทำงานที่ใช้ร่างกายอันแข็งแกร่งซึ่งฝึกฝนมาเป็นอย่างดีของตนเอง หรือไม่ อย่างน้อยก็งานที่ใช้สมองอย่างเช่นการวางแผน แต่ที่นี่...มือที่ถือไม้กวาดทางมะพร้าวขยับไปมากวาดเศษใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นลงมาจากต้นพร้อมกวาดตามองทั่วบริเวณไปด้วย

หากไม่มองว่าตำแหน่งภารโรงนั้นแสนจะต่ำต้อย แดนไกลซึ่งยืนอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นทั้งสำนักงานใหญ่และบ้านที่น้องเขาเป็นคนปรับปรุงชัดเจน ก็คิดว่าตำแหน่งนี้ก็เข้าที่เหมือนกัน

ตำแหน่งภารโรงคอยรับใช้เบ็ดเตล็ดไม่มีงานที่ต้องทำเป็นประจำทำให้ช่วงเช้าเขาได้แต่เดินไปเดินมาภายในสำนักงานใหญ่เพื่อขนถังน้ำดื่มที่มาส่งแต่เช้าเข้าไปเปลี่ยนกับถังเก่า เก็บเศษกระดาษที่อยู่ในถังของพนักงานทั้งหลายมาทิ้ง และเดินไปซื้อขนมมมเนยตามแต่สาว ๆ ที่ชอบกินจุบกินจิบจะสั่ง พอบ่ายคล้อย หลังไม่มีงานในสำนักงานให้ทำแล้วเขาก็ถูกสั่งให้มาทำความสะอาดรอบๆ สำนักงาน

กวาดไปกวาดมา แดนไกลซึ่งค่อยๆ เดินห่างจากสำนักงาน

มากขึ้นเรื่อยๆ ก็มาเยือนอยู่ในทำเลที่เหมาะสมเจาะ

ดวงตาสีเทาเมื่อต้องแสงแดดทอดมองบ้านที่มองจากตรงนี้ไม่มี
ดงไม้ดิบบังสายตา มือที่กำลังไม่ไ้กวาดบิบบแน่น เมื่อทอดสายตามอง
ไปแล้วพบว่าบ้านขนาดกะทัดรัดนั้นน่ารักน่าอยู่ขนาดไหน

บ้านที่น้องสาวเขาคิดจะปรับปรุงเป็นเรือนหอของเธอกับไอ้
ผู้ชายทุเรศเป็นเรือนไม้โบราณหลังไม้ใหญ่ไม้โตนิก หนุ่มลูกครึ่งแบบ
แดนไกลไม่ทราบเหมือนกันว่าเรียกว่าทรงอะไร เขาเป็นว่าเป็นเรือนไม้
สองชั้น มีจั่วหลายจั่ว ซึ่งตามจั่วฉลุลายเหมือนผ้าลูกไม้

หน้าต่างบางบานเปิดออก ดวงตาสีเทาเห็นผ้าม่านสีขาวไหวไป
ตามแรงลม เสียดยานักที่อยู่ไกลเกินไป ในมือก็ไม่มีกล้องส่องทางไกล
จึงมองไม่เห็นร่างกายในบ้านนั้นตกแต่งอย่างไร มีอะไรวางไว้ที่ไหนบ้าง
กระนั้นด้วยสายตาของทหารเก่า แดนไกลจึงยังมองไปทั่วๆ จนเห็น...
ว่ามีใครคนหนึ่งยืนอิงกรอบหน้าต่างอยู่ที่ชั้นสองของบ้าน

ผู้หญิง...แม้เขาจะอยู่ไกลขนาดนี้ แต่ยังพอเดาได้ว่าคนที่ยืนอยู่
ที่หน้าต่างนั้นต้องเป็นผู้หญิง และหากให้เดา ผู้หญิงคนนั้นต้องเป็น
สาวน้อยคนนั้น คนที่มีไอ้ขี้ขี้เป็นพี่ชาย!

ทันทีที่คิดถึงเธอคนนั้น ดวงตาคู่งามคู่หนึ่งก็กระจ่างชัดอยู่ในใจ
จนน่าประหลาด ทั้งๆ ที่แดนไกลพยายามแล้วที่จะไม่มองหน้าใคร แต่
เขายังจำใบหน้าน่ารักของผู้หญิงคนนั้นได้ และยังจำดวงตาเศร้าๆ ของ
เธอได้ขึ้นใจ

ไม่รู้ทำไมมุ่มปากของเขาถึงได้ยกขึ้นมา แต่พอเขารู้ตัวก็รีบกด
มุ่มปากลง ดวงตาที่มองไปยังบ้านหลังนั้น ผู้หญิงคนนั้น เมินกลับมาก
มองกองใบไม้แห้ง จากนั้นภารโรงคนใหม่ก็กวาดใบไม้ต่อ

“กวาดตั้งนานแล้ว สะอาดหมดแล้ว หยุดได้แล้วละ”

เสียงห่ามนั้นทำให้แดนไกลที่แสดงเป็นคนสติปัญญาต่ำกว่า

ปกติหันกลับมามองเจ้าของเสียง เอาจริงๆ เขารู้มานานแล้วว่าเธอเดินมาเสียงฝีเท้าเธอนั้นอาจไม่ดังนัก แต่มันดังพอจะทำให้ทหารเก่าที่ต้องระแวดระวังเวลาทำภารกิจอย่างเขามีเวลาเสแสร้งแสดงให้เหมือนคนผิดปกติ

ตั้งนั้นวาก็จึงเห็นว่านายแดนหันมายิ้มกว้างให้เธอ รอยยิ้มของเขาเป็นรอยยิ้มที่สดใสเหมือนเด็กๆ รอยยิ้มเช่นนั้นทำให้เธออดยิ้มตามไม่ได้ทั้งที่จริงๆ แล้วใจเธอกำลังร้องไห้

“เป็นยังไงบ้าง งานลำบากรีเปล่า” หญิงสาวที่กำลังเหงาหាក់ไปตามเรื่องตามราว ไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก

แดนไกลส่ายหน้าก่อนตอบ “สนุกดี ชอบ” แล้วก็กวาดพื้นที่สะอาดแล้วต่อ

เห็นแล้ววาก็ก็ทั้งเอ็นดู ทั้งสงสารจนต้องสั่งอีกรอบ “มันสะอาดแล้ว ไม่ต้องกวาดแล้วละ”

“แต่พี่เขายังไม่ได้บอกให้หยุด” แดนไกลทำเช่อ ทำหน้าโง่ๆ เอียงคอมองน้องศัตรูที่มองเขาด้วยสายตาอ่อนโยน

สายตาที่บอกว่าเธอสงสารเขากระแทกใจแดนไกลพอสมควรจนเขาต้องหลบตาลงมองด้ามไม้กวาดในมือ

“แต่ฉันบอกให้หยุดก็หยุดเถอะ นี่ใกล้เวลากินข้าวเที่ยงแล้ว จำได้ไหมว่าโรงอาหารไปทางไหน”

แดนไกลพยักหน้าแล้วชี้ไปทางด้านหลัง

“ไปรอที่โรงอาหารเถอะ ต่อไปถ้าทำงานเสร็จแล้วจะพักบ้างก็ได้ นะ กวาดสะอาดแล้วก็หยุด ไม่จำเป็นต้องกวาดต่อจนให้มีใครมาบอกให้หยุดหรอก เข้าใจไหม”

ไม่มีคำตอบออกมาจากปากผู้ชายร่างยักษ์ แต่สมองเท่าเด็กไม่ก็ขวบ

สอนไปแล้ว แต่ดูเหมือนคนรับสารจะไม่เข้าใจ วาปียิ้มบางๆ หัน

หลังให้แดนไกลแล้วมองไปยังบ้านของตนเอง บ้าน...ที่เธอปรารถนา จะอยู่ แต่กลับไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่

ดวงตาหญิงสาวมีหยาดน้ำคลอเกินปกติเล็กน้อย เสียงก็ออกจะ ลั่นอยู่บ้างเมื่อพิมพ์ “เป็นแบบเธอก็ดีนะ ไม่ต้องรับต้องรู้อะไร มีความ สุขไปวันๆ”

แน่นอนว่าแดนไกลจับความเศร้าในน้ำเสียงเธอได้ กระนั้นเขาก็ทำอะไรไม่ได้ และไม่คิดจะทำด้วย เขายังหลุบตามองพื้น รอจนกระทั่งเสียงฝีเท้าของหญิงสาวเริ่มห่างออกไปแล้วจึงได้เงยหน้าขึ้นมอง คนที่เดินจากไป

เพราะคัดค้านที่ชายไม่ได้ วาปีจึงต้องตระเตรียมเรื่องไปเรียน

ต่อ ส่วนเรื่องที่อยู่ ในอังกฤษมีคนจัดการให้ เรื่องมหาวิทยาลัยก็ติดต่อ เรียบร้อยแล้ว ตอนนี่เรื่องสำคัญที่ต้องตระเตรียมเหลือเพียงแค่เรื่อง เสื้อผ้า สมัยเธอเรียนมัธยมปลายเคยไปซั่มเมอร์ที่อังกฤษมาแล้ว จึง พอรู้ว่าการจะไปอยู่อังกฤษแบบอยู่ยาวนั้นต้องใช้อะไรบ้าง

รายการเสื้อผ้าที่ต้องการยาวเป็นหางว่าว ผู้หญิงส่วนมากมักจะ สนุกไปกับการชอปปิงเสื้อผ้า ของใช้ ของสวยงาม จริงๆ วาปีก็เคย สนุกกับการซื้อเสื้อผ้า แต่ตอนนี้เธอไม่ได้อยู่ในอารมณ์นั้น จึงตัดสินใจ เลือกซื้อเสื้อผ้าจากร้านออนไลน์เอา

ซื้อมาแล้วก็ไม่ลอง ปล่อยให้มันอยู่ในถุง ในกล่อง จนห้องของเธอเต็มไปด้วยพัสดุที่ยังไม่ได้แกะ

หญิงสาวเงยขึ้นทุกวันๆ และหากไม่ใช่เวลากินข้าว พี่กับอา แทบจะไม่เห็นเธอเลยด้วยซ้ำ ชายทั้งสองเคยปรึกษากันเรื่องนี้แล้ว และ เห็นพ้องต้องกันว่านี่คงเป็นการประท้วงในแบบของวาปี

และเพราะพวกผู้ชายรู้ทันวาปีนี่เองจึงไม่มีใครจู่เธอ ไม่มีใคร เห็นใจเธอ ซึ่งการกระทำเช่นนี้ยิ่งทำให้วาปีเจ็บมากขึ้นไปอีก เพราะ

เจ็บ เพราะต้องการประชิด วาปีจึงทำเรื่องที่พี่ชายห้าม เธอหยิบกุญแจรถแล้วขับออกไปข้างนอกคนเดียว

สถานที่ที่เธอไปคือห้างสรรพสินค้าแห่งเดียวของจังหวัด เธอเลือกกระบายอารมณ์ด้วยการซื้อของ ซื้อโดยรูดบัตรเครดิตของพี่ชาย ทว่า...การประชิดแบบนี้หาได้ทำให้เธอสบายใจขึ้นเลยแม้แต่น้อย

สุดท้ายหญิงสาวก็นั่งอยู่ในร้านกาแฟสดหรู นั่งมองแก้วกาแฟที่ไม่พร่องไปเลยแม้แต่น้อยเหมือนมันเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากที่สุดในโลก

เธอไม่รู้ว่านั่งอยู่นานแค่ไหน แต่มารู้ตัวว่าตกเป็นเป้าสายตาของใครบางคนก็เมื่อใครคนนั้นนั่งลงบนโซฟาข้างเธอ โอบแขนรอบไหล่เธอ แล้วทักทายราวกับเขาและเธอสนิทสนมกันอย่างยิ่ง

“ดูเหมือนว่าวันนี้จะเป็นวันดีของพี่ เพราะพี่ได้มาเจอนางฟ้าของพี่นี่”

วาปีขมลุกทั้งเพราะถ้อยคำหวานเลี่ยนและเพราะกิริยาลามปามของผู้ชายที่เธอไม่ได้อยากรู้จัก ไม่ได้อยากเจอสักเท่าไร หญิงสาวรีบแกะมือที่จับไหล่เธอเอาไว้แล้วขยับตัวออกห่างจากที่ตพลง ลูกชายนักการเมืองคนดังประจำจังหวัด

ที่ตพลงยอมให้วาปีแกะมือเขาออก เพื่อที่เขาจะได้นำมือข้างนั้นมาวางบนบ่าะ หลังนั้นทำของหญิงสาว เพียงแค่ได้ช่วยโอกาสกับเธอนิดๆ หน่อยๆ แค่นี้ที่ตพลงก็มีความสุขแล้ว สุขโดยที่ไม่ได้ดูหน้าฝ่ายหญิงเลยว่ารังเกียจเขาขนาดไหน

ในมุมมองของที่ตพลง การที่เขาสนใจเธอ ตามจีบเธออย่างเปิดเผยมาหลายเดือนคือโชคดีของเธอ และการที่เธอเฝ้าหนี เฝ้าปฏิเสธเขาน่าจะเป็นเพราะ...เธอไง!

“ไปยังไงมายังไงจะ มาซื้อของเหรอก ไอ้เหอ ซื้อมาเยอะเยอะเลยนะ อะไรบ้างอี”

มันน่าเกลียดที่คนซึ่งรู้จักกันแค่ผิวเผินจะมาเปิดถุงใส่ของของ

คนอื่นดูว่ามีอะไรอยู่ในนั้น วาปีนี่ก็อยากตำผู้ชายคนนี่เหลือเกิน แต่เธอตำใครเป็นเสียที่ไหน ดังนั้นสิ่งที่เธอทำได้คือดึงถุงที่ตัดพลวงเอาไว้บนตักกลับมาแล้วพูดเสียงเย็นใส่

“นี่เป็นของส่วนตัวนะคะ”

ทันทีที่ได้ยินเสียงวาปี ทัดพลก็หัวเราะ “ลูกหว่าพูดกับพี่แล้วเสียงลูกหว่ายังหวานเหมือนเดิมเลยนะจ๊ะ”

คนหน้าทน! วาปีอยากกรีดเสียงใส่เขานัก ทว่าที่ทำได้คือรีบรวบรวมถุงสารพันมาถือไว้แล้วลุกขึ้นจากโซฟา “ขอโทษนะคะ ฉันต้องกลับบ้านแล้ว”

ผู้ที่นั่งขวางทางเธออยู่นอกจากจะไม่ลุกเปิดทางให้เธอแล้ว ยังตวัดเท้าขึ้นมาไขว่ห้างแล้วยิ้มให้อีก

รอยยิ้มของเขาบอกชัดว่าหากเขาไม่ยินยอม เธอจะไปไหนไม่ได้ มาถึงตอนนี้คำเตือนของพี่ชายที่ให้เธอระวังตัว ไปไหนมาไหนให้พาคนไปด้วยลยวนเวียนอยู่ในสมอ แต่การนึกถึงความผิดพลาดตอนนี้ไม่มีประโยชน์อะไร ที่เธอต้องคิดให้ออกก็คือ จะทำอย่างไรจึงจะกลับไปที่รถได้ต่างหาก